

Αναρχία

Αρ.φυλ. 19,δρχ.100

Ιούλης 1990

Τ.Θ.26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Όπου και να κοιτάξουμε σήμερα μας πλημμυρίζει η πίκρα της διαπίστωσης πως οι ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. Και δεν κοιτάζουμε βέβαια προς την πλευρά των εκμεταλλευτών. Αυτοί έτσι η αλλοιώς δεν πληρούσαν ποτέ τους ανθρώπινους όρους. Κοιτάζουμε μέσα στον δικό μας χώρο, τον χώρο των εκμεταλλευόμενων από την σύγχρονη κυριαρχία. Σ' αυτόν τον χώρο διαπιστώνουμε πως οι άνθρωποι έχουν εγκαταλείψει όλες εκείνες τις θεμελιακές αρχές που ορίζονταν από την θέση τους μέσα στην κοινωνία, δηλ. τις ταξικές αρχές. Και το πιο σοβαρό ίσως: εγκατέλειψαν τα στοιχεία της ανθρώπινης φύσης τους για να δεχθούν «με την βία η όχι δεν έχει σημασία» τις αρχές, τις αξίες, τις συμπεριφορές, τις συνθήκες, ενός πολιτισμού που το μόνο που γνωρίζει μέχρι σήμερα να κάνει με τον καλύτερο τρόπο είναι να διαχειρίζεται την εκμετάλλευση των ανθρώπων από άλλους ανθρώπους.

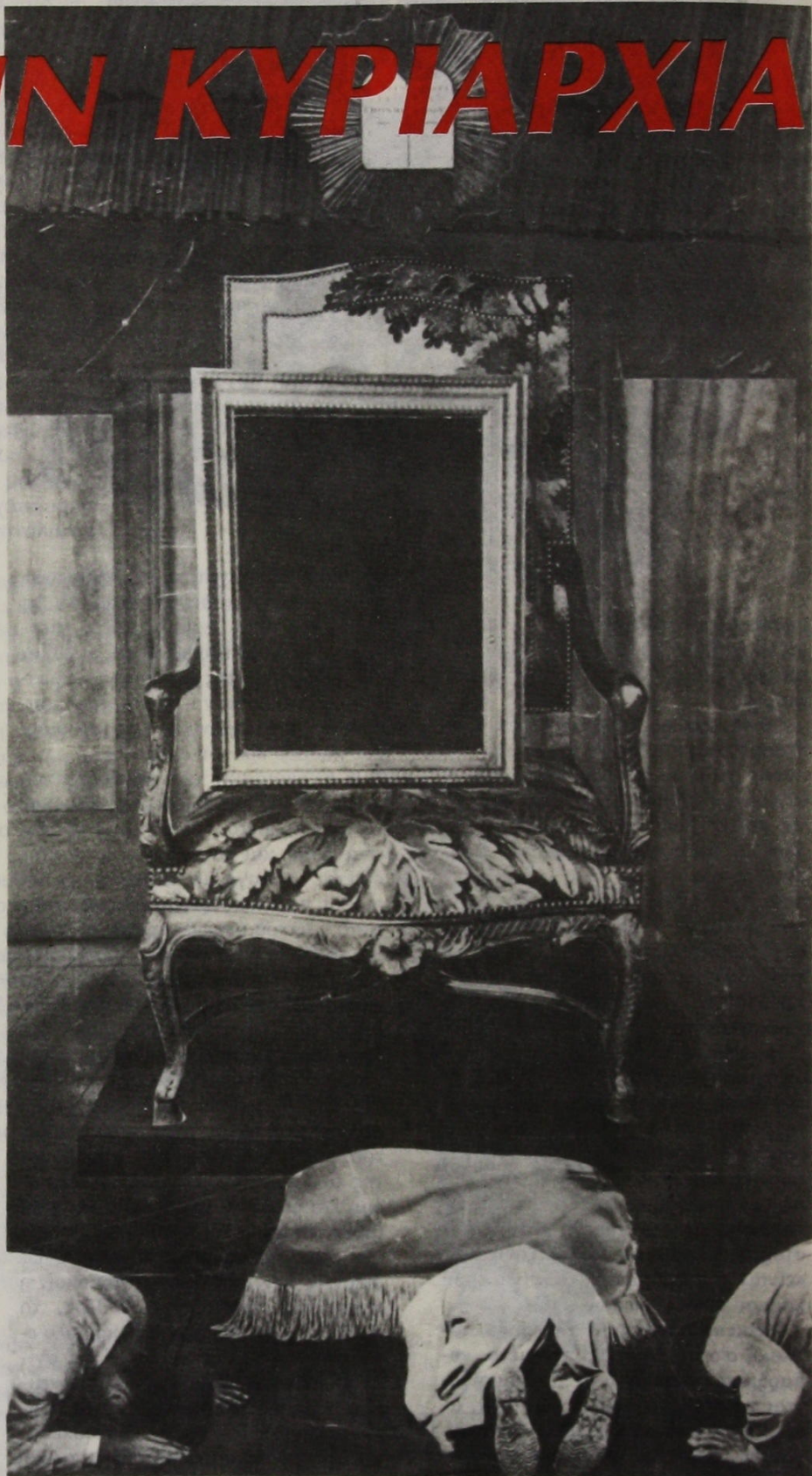
Οι άνθρωποι αυτοί εγκαταλείπουν τις αρχές της ταξικής τους θέσης, εγκατέλειψαν την νομιμότητα του αγώνα τους, το δίκαιο και την ηθική που αυτός δημιουργεί και αποδέχθηκαν την νομιμότητα της κυριαρχίας. Έτσι η διαχωριστική γραμμή μεταξύ του κόσμου της κυριαρχίας και του κόσμου των κυριαρχούμενων, σήστηκε, μετατράπηκε σε ψευτο-διαχωριστικές γραμμές που χώρισαν ουσιαστικά τον κόσμο των εκμεταλλευόμενων μέσα από τους ανταγωνισμούς που αυτές δημιούργησαν. Και οι άνθρωποι αυτοί εγκατέλειψαν τις αρχές της ταξικής τους θέσης γιατί αυτή ήταν η αναγκαία επιλογή της κυριαρχίας. Από μια στιγμή στην ιστορία και μετά, η εκμετάλλευση μη μπορώντας να λειτουργήσει με το συντριπτικό μέρος της κοινωνίας εναντίον της προτίμησε τον δρόμο της συμμαχίας-ενσωμάτωσης.

Έτσι σιγά-σιγά κατόρθωσε να ανακηρυχθεί απ' όλους και από τους εκμεταλλευόμενους, σαν η μοναδική νόμιμη κοινωνική ύπαρξη. Άλλοτε με ολιγότερη, άλλοτε με περισσότερη συνένωση ενσωμάτωσε τα πάντα μέσα στους διάφορους πολιτικούς, οικονομικούς, ιδεολογικούς κλπ μηχανισμούς της, αντικαθιστώντας τις ταξικές διαθέσεις του εχθρού της με διαχειριστικές διαθέσεις που ήταν γι' αυτήν λειτουργικές, αφού παρήγαγαν σχεδόν τον πολιτισμό της. Και το σπουδαιότερο, αν και ανταγωνιστικές ήταν ακίνδυνες. Και αυτό το τελευταίο ήταν που την ενδιέφερε περισσότερο.

Παράλληλα με την πορεία αυτή της κυριαρχίας, μιας πορείας γεμάτης από στάδια, αλλαγές στρατηγικών, μετώπων και συμμαχιών, αλλά και από αμέτρητα θύματα, «αυτό ας μην το ξεχνάμε ποτέ», ο άνθρωπος ακολούθησε την δικιά του πορεία προς την ολοκληρωτική μεταμόρφωση. Αποχωρίστηκε από την φυσιογνωμία του ταξικού αγωνιστή. Αντικατέστησε την διάθεση για αγώνα ενάντια στον εχθρό του με τις διαθέσεις που με έντεχνο τρόπο αυτός ο τελευταίος του επέβαλλε. Διαθέσεις φυσικά μέσα στο πλαίσιο των δικών του νόμων.

Το πρότυπο του «νέου» ανθρώπου που αναδύθηκε από όλη αυτήν την διαδικασία ήταν ακριβώς το αποτέλεσμα της σύνθεσης των δύο αντίπαλων κόσμων. Μια καρικατούρα ανθρώπου αφού και εκμεταλλευόμενος συνέχιζε να είναι, αλλά και πίστευε πως δια μέσου της νομιμότητας θα μπορούσε να αλλάξει τον κόσμο του. Βέβαια τον κόσμο του δεν τον άλλαξε. Απλώς διάχυσε την κυριαρχία μέσα στην κοινωνία δίνοντάς την την νομιμότητα που αυτή αναζητούσε. Και αυτός έγινε ο υπήκοος και βέβαια ο υπάκουος στην νομιμό-

συν. σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

· DATASABOTAGE
· ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ
· ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΚΕ.
· ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ
· ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
· ΠΟΛΩΝΙΑ: Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.
· ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΙΝΕΖΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
· ΔΙΕΘΝΗ
· ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Η «ΠΡΟΤΑΣΗ» ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΤΑΞΗΣ: ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ «ΕΥΤΥΧΙΑΣ»

Το κείμενο που ακολουθεί δεν έχει την μορφή ενός ενιαίου άρθρου, αλλά αποτελεί μια προσπάθεια διατύπωσης κριτικών σκέψεων απέναντι στην όψιμη καπιταλιστική κυριαρχία, στην πραγματοποιημένη ανθρώπινη «ευτυχία» (του «ποσοτικού» επαναστατικού αιτήματος) και επιχειρεί μια αποσπασματική αναφορά στο φαινόμενο του εναλλακτισμού.

Το διαφορετικό, το νέο, οι εξυπνες λύσεις, οι αντιστοιχίες στις ευρηματικές απαντήσεις και τις προσοδοφόρες ερωτήσεις, οργανικά

στοιχεία στην ανάπτυξη του διαφημιστικού σχεδιασμού, οργανικά στοιχεία στην κατάρθρωση και τον αναγκαίο εμπλουτισμό της διαφημιστικής διαβίωσης σ' αυτόν τον παραπαίοντα πολιτισμό της ανικανοποίητης «ικανοποίησης» και της διασκεδαστικής μανίας.

Η λειτουργικότητα και η ταχύτητα, ο ρυθμός και η ανάπτυξη, πολιτισμικοί δείκτες, αδιαχώριστες παράμετροι κατανόησης του ανώμαλου, παρανοικού νοήματος της κατακερματισμένης ανθρώπινης ζωής.

Η πανανθρώπινη «απελευθερωτική πρόταση» της διευθυντικής τάξης: η πραγματοποίηση του νοήματος της «ευτυχίας», το κυνήγι του χαμένου επί της γης παραδείσου.

Το πρόταγμα της «ευτυχίας» πλαισιωμένο στις «αξίες» της μολυσματικής υπερασφονίας, της επιδημικής κατανάλωσης, της επικερδούς ειδήκευσης, της αποδοτικής λογικής δίνει το δικό του νόημα στην οντολογική διάσταση του ανθρώπου και πιστοποιεί

συν. σελ. 2

Η «ΠΡΟΤΑΣΗ» ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΤΑΞΗΣ

από σελ. 1

με το πιο φαντασμαγορικό τρόπο το «τέλος» της ιστορίας και το «τέλος» - απαγορευτικά - της ερμηνείας της ιστορίας.

Το ελπιδοφόρο μήνυμα της επανάστασης που επιφέρει το νέο προϊόν, τα καινούργια πιο προωθημένα ασφαλιστικά προγράμματα, οι ρυθμίσεις για τις άδειες των καλοκαιρινών διακοπών, οι τιμές των αυτοκινήτων... το ελπιδοφόρο μήνυμα της «σωτηρίας» από την ποικιλία των δυνατοτήτων, των επιλογών, η απλότητα της απαλλαγής από το μόχθο είναι η εσχολογική υλοποίηση της μεταφυσικής προσδοκίας για «ικανοποίηση», για «μακαριότητα».

Η λατρεία του ιουδαϊκού και χριστιανικού παραδείσου, η αντίληψη της βιομηχανικής μεγιστοποίησης και της αξιωματικά μηχανιστικής-αιτιοκρατικής οργάνωσης της κοινωνίας των θετικιστών, τα μαρξιστικά πρότυπα της προόδου και της ανάπτυξης είναι τα κύρια συνεχόμενα μέρη του ιστορικού δράματος καθορίζοντας το «είναι» του ανθρώπου, το «είναι» του κόσμου των ανθρώπων.

Μέσα απ' αυτή την «εξελεγκτική» διαπλοκή σ' αυτό το μορφοποιημένο, «υπαρξιακό» περιεχόμενο προσδιορίζονται τα στοιχεία που συγκροτούν, αποσπασματικά και συνολικά, την κυρίαρχη λογική του υπάρχοντος ομογενοποιημένου εξουσιαστικού συστήματος.

Η λογική του λειτουργικού αποτελέσματος, της «επιτυχούς» επίλυσης, της ίδιας της λύσης είναι η λογική του τεχνοκρατικού σχεδιασμού, η δομή αυτής της κρατικοποιημένης κοινωνίας. Σ' ένα τέτοιο σύνολο αρχών - αξιών που διέπουν κάθε έκφανση της παρούσας εξαχρειωμένης πραγματικότητας εντάσσεται η οποιαδήποτε «μεταρρυθμιστική» τάση «γόνιμης αμφισβήτησης», η οποιαδήποτε «νεωτεριστική» κριτική κατοχυρωμένου «ριζοσπαστισμού».

Ο καπιταλισμός μέσα στη ιστορική του εξέλιξη έχει παρουσιάσει σημαντικές περιόδους καμπίς-«κρίσεις» όπου κάθε φορά απεκάλυπτε τις ανεξάντλητες «εφεδρείες» του και τις α-

περιόριστες δυνατότητες «ελιγμών» που διαθέτει, αποδεικνύοντας έτσι ότι η νομοτελειακή «κρίση» και το επερχόμενο «τέλος» του μόνο στα κεφάλια των ειδημόνων της μαρξιστικής τεολογίας βρίσκονταν - σε μία παρανοημένη λογική ερμηνείας της ιστορίας, του κόσμου και του ανθρώπου.

Η αφομοιωτική ικανότητα του καπιταλιστικού συστήματος να «ζει» και να αναπτύσσεται, με τις ίδιες του τις αντιθέσεις και αντιφάσεις, χαρακτηρίζεται ανάλογα με το μέρος της περιόδου που αναφέρεται. Παραδειγματικά: η υπερδιόγκωση της μεσαίας τάξης έβαλε τα δικά της «διαπραγματευτικά» όρια στον «ταξικό πόλεμο», τα κλασσικά «συγκρουόμενα» πρότυπα απέφυγαν τη σύγκρουση και την προοπτική της τελικής «ρήξης» δίνοντας μία εξαθλιωμένη εικόνα στη θεωρία της «διαρκούς εξαθλίωσης». Τα πολυεθνικά τράστ ήταν η λύση στην τροχοπέδη των εθνικών συνόρων και της ατομικής ιδιοκτησίας, ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός ήταν η απάντηση στο σχεταριστικό πρόταγμα του προλεταριακού διεθνισμού. Οι διεθνείς δανειοδοτικοί οργανισμοί, η παγκόσμια τράπεζα, ο ΟΟΣΑ, το ΔΝΤ... έχουν ένα πραγματικό ρόλο επισκευαστή των ανωμαλιών και ανισορροπιών της ίδιας της καπιταλιστικής δόμησης, «διορθώνουν» τα σύμφωτα με την ανάπτυξη «κατασκευαστικά» προβλήματα. Μετά την επιτυχή αξιοποίηση του κεφαλαιουχικού δυναμικού της μεγαλοαστικής τάξης στην ανόρθωση των κατεστραμμένων Ευρωπαϊκών κρατών από τον Β' Παγκ. πόλεμο, οι εν λόγω οργανισμοί έχουν «αναλάβει» την εξομάλυνση των οικονομικών αντιθέσεων των χωρών του τρίτου κόσμου με τις υπερναπτυγμένες μητροπόλεις της δύσης. Η πρόσφατη, συνεχιζόμενη, στρατιωτική αποκλιμάκωση με τον παράλληλο υποθιβάσμο του σημαντικότερου και του πιο κερδοφόρου παραγωγικού τομέα, της πολεμικής βιομηχανίας, σηματοδοτεί και την αντίστοιχη διέξοδο από το επι δεκαετίες υφιστάμενο πρόβλημα της πυρηνικής αναμέτρησης, της στρατιωτικής λύσης, η σημαντικότερη παράμετρος αναστολής της «υγειούς» πλανητικής καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Οι καταφανείς διαρθρωτικές δυσχέρειες, η αδυνατότητα, της Σοβιετικής Ένωσης να αντιμετωπίσει τα συσσωρευμένα πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά και εθνικιστικά της προβλήματα με την μέχρι πρότινος ισχύουσα διαχειριστική λογική, η πτώση των μαρξιστικών καθεστώτων στην Αν. Ευρώπη, οι μετακραδαστικές δομήσεις (επανάσταση των δύο Γερμανιών, ύφεση στις κατά τόπους στρατιωτικές συγκρούσεις, «διάλυση» του συμφώνου της Βαρσοβίας, η εγκαθίδρυση των κοινοβουλευτικών δημοκρατιών στις αντίστοιχες σοσιαλιστικές δημοκρατίες), διανοίγουν τον απέραντο ορίζοντα του όψιμου καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού, της ενωποιημένης οριστικά κυριαρχίας του.

Η ολοκλήρωση των προοπτικών και η καθολική εξάπλωση του προβαλλόμενου κυβερνητικού μοντέλου, ο αποσυντεθημένος κοινωνικός ιστός, η πτώση των ιδεολογικών προσχημάτων, η ξεδιάντροπη χρηματιστηριακή «ηθική» του κέρδους, της ανταλλαγής, της αντικειμενικής αξίας, η ανθρωπολογία του «τζόγου», διαγράφουν καταθλιπτικά το γίγνεσθαι αυτής της ύψιστης καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Η απανταχού γενικευμένη κυριαρχία καθορίζει και την ποιότητα των «αντιπολιτευτικών» τάσεων, η σύγχρονη αφομοιωτική ικανότητα του συστήματος δεν είναι αφομοιωτική, είναι αφομοιωμένη.

Ο εναλλακτισμός, η άλλη πρόταση, η συμβατότητα της διαφοράς, η συναινετική αποδοχή του προτάγματος της υπερτροφικής ευτυχίας. Η οργανική συνέχεια των αριστερών σχημάτων επιδιορθωτών της αστικοδημοκρατίας, επιδιορθωτής - κι' αυτός - της παγκοσμιοποιημένης «ιδιότησεως», είναι η πιο εκλεπτισμένη μορφή του πιο γόιμου, συγκεκριμένου «διαλόγου» που συναντιέται στην όψιμη οικονομική-οικουμενική γενίκευση. «Διάλογος» όπου τα στοιχεία αυτής της γονιμότητας φανερώνονται στα προγράμματα ανακύκλωσης της Κόκα-Κόλα, στα ερευνητικά κέντρα παραγωγής ηλιακής ενέργειας της ΝΑΣΑ, στους καταλύτες των αυτοκινητοβιομηχανιών, στις υγιεινές τροφές, στα δικαιώματα των καταλήψεων, στην «ανθο»-γενή δυσοσμία, στους δείχτες πρασίνου...

Ο εναλλακτισμός, η «υγίης» ανέλιξη της θεσμισμένης ευτυχίας και του ευτυχισμένου κόσμου της, το «οξυδερκές» προϊόν της αστικής σκέψης.

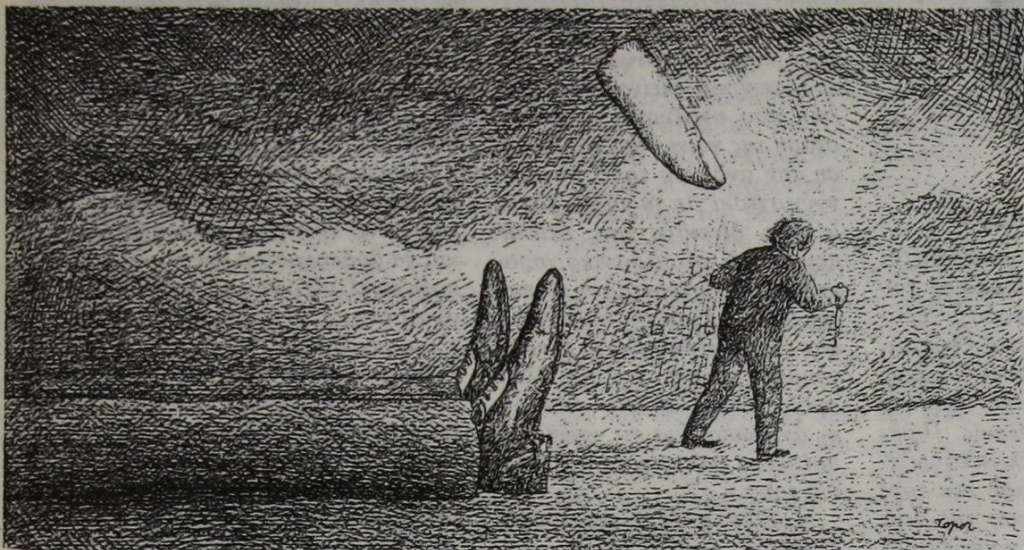
Η αστική σκέψη, τόσο ως «κυρίαρχη ιδεολογία» όσο και ως «μαρξιστική ένσταση», διαπότισε τους ιστούς της κοινωνικής συνείδησης, θρυμμάτισε έως εκμηδενισμού το δίκαιο και την εννόηση του πολυδιάστατου, χειραγώγησε και κοπαδοποίησε την ανθρώπινη κοινότητα πάνω στη βάση της απόλυτης επικυριαρχίας της Ποσότητας. Το σύγχρονο Κράτος, οργανώνοντας τη μεταλλασσόμενη αυθεντία του με βάση τα περιεχόμενα των θεσμίσεων της «αφθογίας», χρησιμοποιεί τις τελειότερες επιστημονικές και ψυχοτεχνικές μεθόδους, για να αποκαταστήσει μια νεοφευδαρχική συνοχή της ανθρώπινης κοινωνίας, στον άξονα των «ικανοποιήσεων» που εγγυάται η τεχνολογιοκεντρική και επιστημονική διαχείριση του «Ποσοτικού αιτήματος». Η φαντασιστική ικανοποίηση φαντασιωσικών αναγκών, αυτή η εφιαλτική οικειοποίηση της κοσμικής προοπτικής του ανθρώπου από την παραγωγική και διευθυντική έμφαση των σύγχρονων μετακαπιταλιστικών κυρίαρχων, γίνεται η πεμπτοσύνη μιας παράλογης και χαοτικής καθημερινότητας που η κυτταρική δομή της μολύνεται θανατηφόρα από το σπέρμα της Οικονομίας! Η «Ποσοτικοποίηση» του ανθρώπινου λόγου γίνεται καθεστώς! Αυτό που προκύπτει, στο επίπεδο των πραγματώσεων της ανθρώπινης καθημερινότητας, είναι μια εννόηση της ευτυχίας με όρους υλικής επιδεξιότητας και επιδεξιωμένης υλικότητας. Η

αντικατάσταση του ενοριακού εφημέριου και του θεόπνευστου ερμηνευτή από τον ψυχαναλύτη και τον τεχνοκράτη αντίστοιχα, σηματοδοτούν σημειολογικά την μετάβαση από τον ανορθολογικό μυστικισμό της «Θείας Πρόνοιας» στον μυστικιστικό ορθολογισμό του «Οικονομικού Προγράμματος». Το «Κράτος του Θεού» πέθανε, ζήτω η «Δημοκρατία της Οικονομίας»! Σ' αυτήν την αναθέσμιση της ανθρώπινης ακύρωσης, η πνευματιστική «σωτηρία της ψυχής» εξοστρακίζεται από την εξιδανίκευση των Οικονομικών προταγμάτων της Κρατικής πανουργίας. Ο σύγχρονος άνθρωπος ταυτίζει την υπαρκτική του αναφορά με τις φενακισμένες απολαύσεις του καταναλωτικού προτάγματος.

Και θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αυτή η παγίδευση του ανθρώπου στην απαστράπτουσα μιζέρια του μετακαπιταλιστικού ευδαιμονισμού δεν συναρτάται με την εμπέδωση μιας συμβατικής σχέσης «επικοινωνίας» με την εξουσία, αλλά είναι ουσία και περιεχόμενό της. Σ' αυτό το πλαίσιο, επισυμβαίνει μια κομοφομιστική ταύτιση του υπηκοποιημένου «πολίτη» με τα φυσικά-υλικά και θεσμικά δεδομένα και νοήματα αυτής της βαρβαρικής δημοκρατίας του γενικευμένου καταναλωτισμού. Η καταστροφή του μέτρου και η υπαγωγή της επιθυμίας (κρίσης, σκέψης κλπ) στις θεσμισμένες τεχνικοδιανοητικές μεσολαβήσεις της ετερόνομης, εμπορευματοποιημένης και διαρκώς ανεπαρκούς (ψευδο-)«απόλαυσης»: είναι το γεννητικό νόημα ενός κόσμου, όπου οι υποτελείς, του κατεχοχόν ολοκληρωτικού Κράτους, καταναλώνουν... τυποποιημένες τροφές, περιβάλλον, πολιτική προπαγάνδα, (συν-)ανθρώπους, ψευδαισθήσεις, χρόνο! Είναι κάτι παραπάνω από προφανές η απουσία ζωής (δηλ. Ποιότητας, με την έννοια της συνεχούς δημιουργίας νέων όρων έκφρασης της θετικής αυτονομίας και διασφάλιση της αρμονικής ολοκλήρωσης του ανθρώπινου όντος), εντός ενός φετιχοποιημένου συστήματος σχέσεων όπου τα στοιχεία συνοχής είναι η σχηματοποίηση, η ειδίκευση και η λογιστική. Εδώ, το Κράτος είναι η τελείωση της απουσίας αυτοέλεγχου και ο

άνθρωπος είναι ένα μυθολογικό ανδράποδο που διυπάρχει μέσω των αφομοιωτικών μηχανισμών της απόλυτης ιδεολογικής τηλεκίνησης. Πρόκειται, κατάφωρα, για μια καθολικοποίηση της πιο οικτρής εκδοχής του θανάτου, εφόσον οι πνευματικοί, φαντασιακοί και ηθικοί ορίζοντες του ανθρώπου, δεν υπερβαίνουν τα όρια μιας στατικής αναδιευθέτησης του έχειν μιας ψευδοκοινωνικής και καταχωρημένης ιδιωτικότητας. Το «Ποσοτικό αίτημα», θεσμισμένο στη μαζική κουλτούρα του σύγχρονου κατασταλμένου ανθρώπου, καταστρέφει τις ορμές της ζωής και νοηματοδοτεί την ευτυχία ως παρεπόμενο της ουραγοποίησης σε σχέση με την καθεστωτική παραγωγή κινήτρων. Ο πολίτης, των δη-

τητα του κόσμου της κυριαρχίας. Είναι το δίκαιο έγινε το νόμιμο. Και το νόμιμο βέβαια δεν θα μπορούσε ποτέ να ήταν αντι-συνεναικτικό, ανατρεπτικό, επαναστατικό. Ετσι έγινε παράνομο, τρομοκρατικό, ανήθικο, το κάθε τι που αναζητούσε την «εδώ και τώρα» αλλαγή του κόσμου. Βέβαια παράνομο, όχι μόνο για τους ιδιοκτήτες της κυριαρχίας, που γι' αυτούς ήταν κάτι το φυσικό, αλλά παράνομο για τους εκμεταλλευόμενους και αυτό ήταν το αφύσικο.

Η διαφύλαξη της νομιμότητας από την παράνομη θεώρηση της διαχωριστικής ταξικής γραμμής έγινε για τους υπήκοους η κύρια απασχόληση. Φύλακες έτσι της «φυλακισμένης» ταξικής σύγκρουσης έγιναν άνθρωποι που δεν είναι άνθρωποι, υπάκουοι ένστολοι με την στολή της υποταγής στις διαταγές του κόσμου του κεφαλαίου και της εξουσίας. Ετσι, αφού ο κόσμος της αντίστασης ηττήθηκε, οι άνθρωποι συμπεριφέρθηκαν σαν ηττημένοι, ηττημένοι σχεδόν οριστικά. Και άρχισαν οι ανταγωνισμοί μεταξύ τους, ανταγωνισμοί που τους επέτρεπαν οι αφέντες. Οι συντεχνίες, τα κόμματα, τα συνδικάτα και οι διάφορες άλλες μαζικές οργανώσεις, αντικατέστησαν την ταξική σύγκρουση με ενδο-ανταγωνισμούς μέσα από τους νόμους της κυρίαρχης τάξης, αρχίζοντας έτσι τον πόλεμο των υπηκόων. Εναν πόλεμο που συνεχίζεται όπως ξέρουμε μέχρι σήμερα.

Βέβαια, ο άνθρωπος ηδονίστηκε μέσα στον κόσμο αυτόν. Του δόθηκαν σταγόνες ηδονής που τον εξάρτησαν από την εικόνα της ψευτο-αφθονίας που η κυριαρχία προσωθούσε. Η ήττα του λοιπόν, ήταν και αποτέλεσμα της ικανοποίησης των επιθυμιών του, επιθυμιών που νόμιζε πως ήταν δικές του, αλλά που στην πραγματικότητα ήταν επιθυμίες της κυριαρχίας. Βέβαια οι ανάγκες για την επιβίωσή του ικανοποιήθηκαν.

από σελ. 2

μοκρατικών συστημάτων του καιρού μας, αυτοηδονίζεται με την τραγική αθλιότητα της καταθύσής του σε μια «ευτυχία», διάσπαρτη από τα φοβερά κουφάρια και των πιο απλών ανθρώπων νοσημάτων. Η κόλαση του Ουάιλντ είναι παρούσα, την ώρα που το «είδωλο» κυριεύει την προοπτική, την ώρα που η διαφήμιση δίνει την επωνυμία του αυριανού «ελεύθερου» χρόνου, την ώρα που ο λογαριασμός του σούπερ μάρκετ αυξάνει τα κοστολόγια του θανάτου μέσα στα σύγχρονα αστικά κρεματόρια, την ώρα που ο έρωτας σαρώνεται από την παραζωή του «στύλ»... Η αφομοίωση του «Ποιοτικού» από το «Ποσοτικό», το διανοητικό και ψυχικό μιζέρισμα του σύγχρονου ανθρώπου, η κομπορμιστική αποκατάσταση της Αριστεράς στους κεντρικούς θεσμούς των μετακαπιταλιστικών σχεδίων του Κράτους, η απροθυμία για αυτόνομες συμμετοχές στις κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες: Είναι μερικοί απ' τους βασικούς όρους

Ηττημένοι μεν αλλά όχι και πεθαμένοι. Πως θα μπορούσαν διαφορετικά να είναι δούλοι.

Μέσα σ' αυτήν την κοινωνία της συναίνεσης δεν υπήρχε χώρος για την ανθρώπινη φύση, για τα χαρακτηριστικά που ορίζουν τον άνθρωπο σαν τέτοιο. Οι επικυρίαρχοι μηχανισμοί φρόντισαν ιδιαίτερα γι' αυτό. Δημιούργησαν τον άνθρωπο της υπακοής, τον άνθρωπο της ψυχικής φτώχειας, τον ηττημένο που χαφιεδίζει στα διάφορα αφεντικά του, κάθε τι που βρήσκειται πιο πέρα από τις εντεταλμένες διανοητικές του ικανότητες. Και βέβαια οι μαζικές οργανώσεις αυτών των ανθρώπων δεν θα μπορούσαν να είναι διαφορετικές. Τα κόμματα για παράδειγμα τι άλλο θα μπορούσαν να γίνουν παρά αυτό που έγιναν, στρατοί ηττημένων ανθρώπων, φυλακισμένων στο κοινωνικό στρατόπεδο της κυριαρχίας. Τους ανθρώπους τους κυριεύσε τελικά Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ, του φανταστικού που η κυριαρχία πραγματοποιεί: Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΦΙΛΟΥ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΙΚΗ. Και έτσι το κοινωνικό δηλ. η ταξική σύγκρουση, έγινε η πολιτική των πολιτικών, η διαχείριση δηλ. της νομιμότητας.

Πιστεύω πως η απάντηση στο ερώτημα της επικεφαλίδας ξεκινάει από την παραπάνω διαπίστωση, πως δηλ., η κυριαρχία έχει κάνει πραγματικότητα κάποιο φανταστικό. Και το φανταστικό αυτό που είναι φτιαγμένο μόνο με στοιχεία εκμετάλλευσης εισχώρησε παντού, σε κάθε σωματικό και πνευματικό ανθρώπινο μόριο, σε κάθε δραστηριότητά του.

Και αυτό σημαίνει πως οι άνθρωποι, όμηροι αυτού του πραγματοποιημένου φανταστικού, δεν έχουν ιδιαίτερες ευκαιρίες αντίστασης όσο βρήσκονται μέσα του και αυτό γιατί εκτεθειμένοι στην ψυχοφθόρα καθολικότητά του έχουν μεταλλαχθεί σε υπάκουα-όντα με προοπτική πολύ

που εξηγούν (σε μια εποχή ριζικού διαχωρισμού του Πολιτικού από το Κοινωνικό) την ανάπτυξη των εναλλακτικών ρευμάτων σκέψης. Προτάσσοντας την πρακτική κριτική στο «Βασίλειο της Ποσότητας» και καταθέτοντας την θετική άρνηση της κατεστημένης επιδίωξης, καταλήγουν στην σκηνοθεσία μιας υπεκφυγής - που επιτρέπει στην (όντως ούσα) επιδίωξη να συνεχίζει να διώνεται ως ζωή και στο Κράτος να διαχειρίζεται τις ανταγωνιστικές τάσεις στο επίπεδο της πασιφιστικής ασυγκρουσιakότητας. Το εναλλακτικό πρότυπο «ευτυχίας» είναι μια ακόμα όψη ενός κόσμου για τον οποίο η υποκατάσταση είναι η ανώτατη αξία.

Η σπάνη υπερψωμένη και υπερψωμένη στο επίπεδο του αποκλειστικού, του απόλυτου όρου της επαναστατικής παρόρμησης του ανθρώπου, η κουλτούρα της συσώρευσης και η ιδεολογία της υλικότητας προσδιορίστηκαν ως το καθαυτό περιεχόμενο του «ανθρώπινου πνεύματος».

σύντομα να μεταμορφωθούν με την βοήθεια της τεχνολογίας σε υπάκουες-μηχανές. Οι άνθρωποι χάνουν την γνώση, η γνώση είναι μόνο για την κυριαρχία, χάνουν την αλήθεια της, αποκτώντας στην καλύτερη περίπτωση ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΧΡΗΣΤΟΥ, την γνώση που ικανοποιεί μόνο τις επιθυμίες που παράγει το κυρίαρχο φανταστικό. «Κάποια στιγμή η ΜΟΝΟΔΙΑΣΤΑΤΗ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΓΝΩΣΗ θα χρησιμεύει μόνο σαν σύμβολο της θρησκείας που η κυριαρχία ίσως θα αναγκαστεί να διαδώσει για να επαναεδραιώσει με νέους όρους την εξουσία της». Με το σταδιακό χάσιμο της γνώσης και την επικράτηση παντού της ιδεολογίας του άχρηστου, οι εκμεταλλευόμενοι άνθρωποι έγιναν μεταξύ τους ανταγωνιστές, εχθροί, ακόμη και μέχρι θανάτου, κερδίζοντας σαν έπαθλο ΤΟ ΒΥΖΑΓΜΑ ΣΤΑΓΟΝΩΝ ΗΔΟΝΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ ΤΟΥ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ.

Σ' αυτήν την κατάσταση, μόνο εφ' όσον αναδυθεί μια οντότητα ΦΑΝΕΡΗ ΚΑΙ ΕΧΘΡΙΚΗ απέναντι στην κυριαρχία, άρα ταξική και με το δικό της δίκαιο, εννοώντας το δίκαιο που θα σέβεται την ύπαρξη με όρους υπαρκτού και όχι φανταστικούς, θα υπάρχει δυνατότητα να πετύχουν πολλά οι εξουσιαζόμενοι. Κάθε άλλη οντότητα, ιδεολογική, αγωνιστική, οργανωτική, που δεν θα εκπληρεί τους όρους αυτούς, θα μας οδηγεί αργά ή γρήγορα στα έγκατα της αγνωσίας, σπρώχνοντάς μας και άλλο προς το τέλος του ανθρώπινου δρόμου.

Πιστεύω πως, ο άνθρωπος σαν μέρος ενός φυσικού κόσμου όπου δεν υπάρχει η κυριαρχία αλλά η συμβίωση, όπου δεν υπάρχει η εκμετάλλευση αλλά η αλληλεγγύη και κατά συνέπεια φτιαγμένος με στοιχεία ελευθερίας και αλληλοσεβασμού, μεταφέρει μέσα στα σπέρματά του τα χαρακτηριστικά του κόσμου αυτού που τον γέννησε. Η φύση του δηλ. με άλλα λόγια δεν είναι αυτή που η κυ-

ριαρχία του έχει δημιουργήσει. Ο σημερινός άνθρωπος που δεν είναι άνθρωπος, αύριο κιόλας μπορεί να αναδυθεί με όλες τις πραγματικές του δυνάμεις μέσα από το λυκόφως της κυριαρχίας. Τι θα τον αναγκάσει για να το κάνει αυτό; Δύσκολα να απαντήσουμε. Ακόμη και η σπάνη που άλλοτε ήταν η κύρια αιτία για ανατροπές, καθοδηγούμενη έντεχνα στο σήμερα παράγει μόνο περισσότερη υποταγή. Πάντως όμως θα πρέπει να περάσει οπωσδήποτε από την πλευρά του πραγματικού της τάξης του, όπου με όρους κοινωνικής σύγκρουσης θα αγωνίζεται για την πραγματοποίηση του κόσμου του.

Η επαφή των δύο αντίθετων κόσμων, δηλ. του κόσμου των εκμεταλλευόμενων και του κόσμου των εκμεταλλευτών, δεν μπορεί παρά να παράγει μόνο εκρήξεις και πανύψηλες διαχωριστικές γραμμές. Και αυτό γιατί η ύπαρξη του ενός κόσμου αναιρεί την ύπαρξη του άλλου. Οι κό-

σμοι αυτοί σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσαν να είναι συμβατοί μεταξύ τους. Η διαλεκτική τους είναι συγκρουσιακή και όχι συνθετική όπως ισχυρίζονται κάποιοι. Και ο άνθρωπος από την πλευρά του κόσμου του ελευθεριακού ΛΟΓΟΥ, παρότι βιώνει την ύπαρξή του μέσα από την πραγματοποίηση του φανταστικού της κυριαρχίας, με αποτέλεσμα να γίνεται ο αιμοθόρος απάνθρωπος που δολοφονεί τις δυνατότητες πραγματοποίησης του πραγματικού, μπορεί να γίνει ο εχθρός των κατεστημένων μηχανισμών και ρόλων. Γιατί το έχει δείξει στο παρελθόν πως μπορεί να γίνει πολλές φορές και μπορεί να το δείξει ξανά, αύριο κιόλας.

Ο άνθρωπος μπορεί να υπερβεί το φανταστικό του κυρίαρχου πραγματικού. Και σίγουρα αύριο θα το επιχειρήσει πάλι. Το αν θα το πετύχει ή όχι δεν έχει στο σήμερα πάντως και τόσο μεγάλη σημασία.

Βιβλιοπαρουσίαση

Ο Μαρξισμός ως ιδεολογία της κυριαρχίας και η κατάρρευσή του

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Από τις εκδόσεις «Αναρχική Βιβλιοθήκη» κυκλοφόρησε το βιβλίο «Ο Μαρξισμός ως ιδεολογία της κυριαρχίας και η κατάρρευσή του». Πρόκειται για δύο μελέτες οι οποίες αποτέλεσαν τις εισηγήσεις σε συζήτηση που οργανώθηκε από την «Ένωση Αναρχικών» με το παραπάνω θέμα. Η πρώτη μελέτη που φέρει τίτλο «Ο Μαρξισμός ως ιδεολογία της κυριαρχίας των ειδικών πάνω στη κοινωνία», αφορά τη σχέση του Μαρξ με το προλεταριάτο, τη Διεθνή και τον Μπακούνιν καθώς και τη σχέση του Μαρξ με τη θεωρησιακή φιλοσοφία. Η σχέση

του Μαρξ με το προλεταριάτο χαρακτηρίζεται από αλληλεπίδραση και θαυμασμό του Μαρξ προς το προλεταριάτο, το οποίο όμως θάβεται τελικά για τις ανάγκες του Μαρξιστικού συστήματος. Η αλληλεπίδραση Μαξ-προλεταριάτου οφείλεται στη μεγάλη σημασία που έδωσε ο Μαρξ σε ζητήματα όπως η εκμετάλλευση του προλεταριάτου από τους ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, η ταξική πάλη και η επανάσταση για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Ζητήματα που είχαν θέσει πριν από τον Μαρξ, πολλοί Άγγλοι και Γάλλοι εργάτες.

Ωστόσο ο Μαρξ υποτάσσεται στις θεμελιακές σημασίες του καπιταλισμού (πρόοδος, εξέλιξη, αδιάκοπη ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων) δίδοντας μάλιστα στην αστική ιερότητα χαρακτήρα νομοτέλειας. Πάνω σ' αυτή την νομοτέλεια στηρίζεται, κατά τον Μαρξ και τους Μαρξιστές η έλευση της νέας κοινωνίας. Η νέα κοινωνία, σε τελική ανάλυση, δεν απορρέει από την ταξική πάλη, αλλά θα είναι απόρροια της οικονομικής εξέλιξης.

Αυτός ο οικονομικός ντετερμινισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά το θάψιμο του προλεταριάτου. Ο αποκεφαλισμός του συντελείται με την αναγόρευση του σοσιαλισμού σε επιστήμη, με τον επιστημονικό σοσιαλισμό. Σ' αυτό το σημείο τονίζεται και η σύγκρουση ανάμεσα σε Μαρξ αφ' ενός και Μπακούνιν, αναρχικούς αφ' ετέρου.

Σε αντίθεση με τον Μαρξ που στηρίζει ότι οι κομμουνιστές πλεονεκτούν από την μάζα του προλεταριάτου, ο Μπακούνιν και οι αναρχικοί υποστήριξαν ότι ο επιστημονικός σοσιαλισμός νομιμοποιεί την εξουσία του κόμματος της πρωτοπορίας, αφού αυτή «γνωρίζει» το δρόμο που «πρέπει» να ακολουθήσει το συνολικό κίνημα. Και όπως πρόδωσε ο Μπακούνιν, αντικρούοντας την ιδέα του επιστημονικού σοσιαλισμού, διακηρύσσοντας ότι ο Μαρξισμός οδηγεί στην πιο δεσποτική και αλλαξοτική κοινωνία, έτσι πράγματι έγινε.

Εν συνεχεία αναφέρονται οι ρήξεις Μαξ-Μπακούνιν που οφείονταν τόσο στην εξουσιαστική πρακτική που ο Μαρξ ασκούσε στους κόλπους της Διεθνούς, όσο και για ζητήματα όπως κληρονομικό δικαίωμα, δικτατορία του προλεταριάτου. Η τελευταία, ως γνωστόν, εμφανίστηκε μόνο ως δικτατορία των κομμουνιστικών κομμάτων.

Μελετώντας τη σχέση του Μαρξ με τη θεωρησιακή φιλο-

σοφία, παρατηρείται ότι αποτελεί συνέχειά της. Ο Μαρξ αποτελεί συνέχεια εκείνων των φιλοσόφων και εκείνων των σχολών που αναλύουν την κατάσταση της κοινωνίας και με βάση την ανάλυσή τους, συγκροτούν σχέδια για το παρόν και το μέλλον, δίνοντάς τους επιστημονικό και αντικειμενικό χαρακτήρα, διαγράφοντας τη κίνηση της ιστορίας και της κοινωνίας, είτε εξαντλητικά, είτε σε γενικές γραμμές. Κοινή αντίληψη όλων αυτών των φιλοσόφων είναι ότι οι άνθρωποι για να «σωθούν» πρέπει να ενστερνιστούν τα σχέδιά τους.

Η μελέτη αυτή τελειώνει τονίζοντας ότι το βασίλειο της ελευθερίας αν ποτέ υπάρξει, θα βασίζεται στην αυτονομία και την αυτενέργεια των ανθρώπων σε όλους τους τομείς του ανθρώπινου βίου. Αντίθετα στην περίπτωση του Μαρξ δεν οδηγούμαστε στο βασίλειο της ελευθερίας, αλλά στο βασίλειο της αλλοτρίωσης.

Η δεύτερη μελέτη αφορά την κατάρρευση του υπαρκτού κρατικού καπιταλισμού και την απομυθοποίηση της Μαξιστικής ιδεολογίας. Η μελέτη αυτή αναφέρεται στα Σταλινικά ολοκληρωτικά καθεστώτα που κατέρρευσαν στις μέρες μας από τα αδύστατα προβλήματα που δημιούργησαν στις χώρες τους και από τις αντιδράσεις των λαών. Τα Σταλινικά αυτά καθεστώτα υιοθετούν σήμερα τα μοντέλα της δυτικής οικονομίας και τις αξίες της, δηλ. ελεύθερη αγορά και καταναλωτισμό. Οι γραφειοκρατικές κοινωνίες αφού απέτυχαν κοντά στα άλλα να λύσουν και τα οικονομικά τους προβλήματα, μη μπορώντας να οδηγηθούν στο κόσμο της αφθονίας, που ήταν και βασική επιδίωξη της μαρξιστικής θεωρίας, επιχειρούν σήμερα στροφή 180 μοιρών προς το κόσμο της ελεύθερης αγοράς. Ετσι το φάντασμα του κομμουνισμού καταθέτει σήμερα το ιστορικό του ψεύδος. Φιλελεύθεροι και σοσιαλδημοκράτες πιπίζουν τις λέξεις περεστρόικα και γκλασνόστ, προκειμένου να αναδιαπραγματευτούν τους όρους κυριαρχίας και να συντάξουν μια νέα νομιμότητα σε παγκόσμιο επίπεδο. Ερμηνεύοντας την πορεία των Ανατολι-

κών χωρών συμπεραίνει ότι ο Μαξιστικός γραφειοκρατικός «σοσιαλισμός» εξάντλησε τις ιστορικές του αντοχές και τείνει να αναπροσδιοριστεί ως «σύστημα» πάνω στη βάση της καπιταλιστικής συγκρότησης. Και καταλήγει ότι αυτό που έχει καταδειχθεί είναι να μιλήσουμε και να δράσουμε για την κοινωνική απελευθέρωση με πνεύμα ανατρεπτικό, αντιεξουσιαστικό, εξωοικονομικό.

Συνοψίζοντας μπορούμε να πούμε ότι η διάψευση των ιστορικών νόμων που θέλαν τον καπιταλισμό να καταρρέει από τις αντιφάσεις του εξαντλώντας τα ιστορικά του όρια, καθώς και η χρεωκοπία των Σταλινικών-ολοκληρωτικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης καταδεικνύουν σήμερα όσο ποτέ άλλοτε την απάτη της Μαξιστικής θεωρίας. Ο ρόλος των Ευρωπαίων Κ.Κ. που όχι μόνο αποτέλεσαν πολλές φορές την τροχοπέδη του επαναστατικού κινήματος, αλλά συνέβαλλαν και στην εγκαθίδρυση του φασισμού ορισμένες φορές λ.χ. Ισπανία, Γερμανία έχει καταρριφεί προ πολλού το μύθο των σωτήρων κομμουνιστών. Αν ο Μαξισμός χρησίμευε σε κάποιους, αυτοί οι κάποιοι ήταν οι ηγεσίες των Κ.Κ. της Δυτικής Ευρώπης που κατόρθωσαν να πάρουν μερίδιο στη διαχείριση του δυτικού καπιταλισμού, είναι οι καριερίστες συνδικαλιστές και καριερίστες διανοούμενοι που ως «γνώστες» και λαμπροί «ερμηνευτές» της μαρξιστικής αλήθειας θέλουν τους εαυτούς τους στο κέντρο του κόσμου. Όπως σωστά αναφέρεται στο πρόλογο του βιβλίου ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός συμπληρωμένος με στοιχεία Ανατολής και Δύσης είναι ο νικητής των μεγάλων κρίσεων και κυρίαρχος του ανθρώπου σαν υπέρτατη πολιτιστική αξία ανοίγει νέους ορίζοντες του τρόμου της μεταβιομηχανικής κοινωνίας. Κανένας ιδεαλισμός, κανένας ιστορικός διαλεκτικός υλισμός δεν δίνει λύση. Η απελευθέρωση της κοινωνίας θα είναι έργο της ίδιας και θα επιτευχθεί από τους ίδιους τους ανθρώπους σε επίπεδο ατομικής και γενικευμένης αυτοδιεύθυνσης με την απόρριψη κάθε μεταφυσικής και κάθε σωτήρα.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ»

Τον περασμένο Ιούνιο, στο έντυπο «Αναρχική Θεώρηση» δημοσιεύτηκε ένα αξιόλογο σε συγκρότηση, αναλυτική καθαρότητα και κριτική ικανότητα αναρχικό κείμενο με τίτλο ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ. Με την ευκαιρία παρουσίασης του εν λόγω κειμένου, θεωρούμε σκόπιμο να επισημάνουμε την αναμφισβήτητη σημαντικότητα τέτοιων εκδοτικών πρωτοβουλιών, όπως αυτή του περιοδικού αναρχικού εντύπου «Αναρχική Θεώρηση»¹.

Το κείμενο ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ είναι μια συνολική μελέτη της εξέλιξης των διαδοχικών μορφών της εξουσίας του ελληνικού κράτους (ιστορικά), φτάνοντας μέχρι και τις όψεις προοπτικές ολοκληρωτισμού του σύγχρονου μοντέλου κυριαρχίας, στοχεύοντας, ιδιαίτερα στο τελευταίο του μέρος, στην ανάπτυξη και προώθηση του προβληματισμού, πάνω στα αναγκαία προτάγματα ζωής της «απειθαρχίας», της «ανυπα-

κοής», της «ανατρεπτικής δράσης», της «εξέγερσης». Αποτελείται από τα κεφάλαια:

1ον) Στο πρώτο κεφάλαιο «ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ», γίνεται μια προσπάθεια ιστορικής προσέγγισης της «πανάκειας» του οικονομικού-κοινωνικού εκσυγχρονισμού από τα πρώτα κιόλας χρόνια του νεοσύστατου ελληνικού κράτους, μια αξιωματική συνθήκη που προβάλλονταν και προβάλλεται σαν ο κυρίαρχος όρος, σαν η κυρίαρχη λογική κατάστροφής του οποιονδήποτε αναπτυξιακού προγράμματος.

Με μια συνεχή παράθεση ιστορικών στοιχείων της πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής δραστηριότητας στην Ελλάδα, κατανέμει τη διαδικασία της «εκσυγχρονιστικής στρατηγικής» σε τρεις περιόδους:

α). «από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους ως τη μι-
κρασιατική καταστροφή»: ο εκ-

συγχρονισμός προσδιορίζεται στην αστική ολοκλήρωση μέσα από το «κίνημα του δημοτικισμού» και τη συστηματοποίηση της εμβάθυνσης στον «λαϊκό πολιτισμό».

β). «από το 1922 ως τη δεκαετία του 60»: αναλύεται η καμπή που πραγματοποιείται στην προοπτική της «προόδου», με έντονη αναφορά στο ρόλο της Αριστεράς σαν διοργανωτή των «λαϊκών αγώνων» για την κατοχύρωση των αστικών πολιτικών δικαιωμάτων.

γ). «από τη δεκαετία του 60 ως το 1974»: εκτίθεται συνολικά μέσα από τη γοργή κλιμάκωση του εκδομηχανισμού (ανασυγκρότησης) της χώρας, η γενικότερη αλλαγή των πολιτικών επιλογών και η σημασία της εξάρτησης από τους βορειοαμερικάνους διαχειριστές της εκπορευμένης «εθνικής ανεξαρτησίας», καθώς και τα σημερινά στοιχεία κυριαρχίας του κοινοβουλευτικού δημοκρατικού προτύπου, που συνθέτουν την αγωνιώδη εξο-

μοιούμενη πολιτικοοικονομική στρατηγική του ελληνικού κράτους.

2ον) Στο δεύτερο κεφάλαιο «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΟΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗΣ» επικεντρώνεται ο προβληματισμός πάνω στη νέα «εκσυγχρονιστική τακτική», της καθολικής συνθήκης του συναινετικού σχεδίου, της ομαλοποίησης. Η παγκοσμιοποίηση του καπιταλισμού, η κρατικοποίηση της κοινωνίας, το ξεπέραςμα και η αδυναμία της μαρξιστικής ιδεολογίας στην ερμηνεία του κόσμου, η απουσία σκέψης, είναι από τις κύριες θεματολογίες που αναπτύσσονται. Με την ίδια ευρηματική εκφραστικότητα που διακρίνει όλο το κείμενο γίνεται συνοπτική κριτική αναφορά στην κατάληψη του Πολυτεχνείου τον Γενάρη του 90, όπου διαπιστώνονται με μεγάλη σαφήνεια τα άψογα δείγματα της συναινετικής εξάπλωσης, του ριζοσπαστικού συντηρητισμού στις καταλήψεις σπιτιών («ΙΝ

νεοκλασικών»), στη δυσσομία του «Ανθο-» καμικού φαινομένου, στις πιασάρικες ταχυδακτυλογράφες των εναλλακτικών «εθνοσωτήρων».

3ον) Στο τρίτο κεφάλαιο «ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΣΕ ΜΙΑ «ΣΥΖΗΤΗΣΗ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ»—μετά από μια αναλυτική επεξεργασία των προταγμάτων «εκσυγχρονισμού», «πρόοδος», «ταχύρρυθμη καπιταλιστική ανασυγκρότηση», «συναινετικός ολοκληρωτισμός», «εναλλακτική δυσπλοσία», επιχειρείται η απάντηση—επιχειρείται η άρθρωση ενός υγιούς Αναρχικού Λόγου, που σχηματικά αποδίδεται σε οκτώ ενότητες.²

Η γερά θεμελιωμένη ψευδαίσθηση της επικινδυνότητας, οι απόπειρες επαναπροσδιορισμού και πρόταξης της συνειδητής εξεγερτικότητας, η παραπληγία του μεταρρυθμιστικού εναλλακτικού σχεδιασμού «από

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μετά το τέλος των διαπραγματεύσεων που είχαν μεταξύ τους οι γραφειοκράτες των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ για την απομάκρυνση των χημικών όπλων και τη μείωση των στρατιωτικών δαπανών τους, οι πολεμικές βιομηχανίες που ανθούν σ' ολόκληρη σχεδόν τη Δύση καθώς και σε Α. Γερμανία, Τσεχοσλοβακία και ΕΣΣΔ, τροφοδοτούν διαρκώς 17, μέχρι τώρα, χώρες εκτός Ανατολικού και Δυτικού συνασπισμού με πυρηνικούς πυραύλους όπως το Ισραήλ, η Ινδία και άλλες. Οι επανδύσεις της δυτικοευρωπαϊκής και σοβιετικής πολεμικής βιομηχανίας δίνουν ήδη σε 30 χώρες τη δυνατότητα πρόσβασης στην τεχνική της κατασκευής χημικών όπλων.

Αναλογιζόμενοι σήμερα ότι η πολεμική βιομηχανία ξοδεύει κάθε λεπτό, κατά μέσο όρο, 250.000.000 δραχμές καταλαβαίνουμε ότι η βιομηχανία και το εμπόριο όπλων είναι πια από τα πιο κερδοφόρα μέσα που οι αναπτυγμένες κοινωνίες εγκρίνουν και νομιμοποιούν. Για παράδειγμα το Ιράν που είχε προμηθευτεί στον πρόσφατο πόλεμο με το Ιράκ τα περισσότερα όπλα από τη Σουηδία, μια χώρα πέμπτη στη σειρά εμπορίου όπλων, διεθνώς αναγνωρισμένη σαν «ανεξάρτητη» καθώς και το γεγονός ότι συνάντησε ελάχιστες αντιστάσεις μια τέτοια εμπορική επιχείρηση, πιστοποιεί τον τρόπο με τον οποίο έχουν καταφέρει τα αφεντικά να διαμορφώσουν τη συνείδηση στην κοινωνία σύμφωνα με την οποία: αν η πολεμική τεχνολογία μπορεί, στη διεθνή αγορά, να αποφέρει διεύρυνση των επενδύσεων και συναλλαγματικών κερδών στη συγκεκριμένη χώρα είναι σωστό και ωφέλιμο το εμπόριο όπλων. Η δε χρήση αυτής της τεχνολογίας αποτελεί όχι δικό μας αλλά αποκλειστικό πρόβλημα εκείνων που θα την χρησιμοποιήσουν για τις милитаристικές επιχειρήσεις τους.

Ακόμα και στην Ελλάδα όταν το κράτος τροφοδοτούσε με όπλα τον πόλεμο Ιράν-Ιράκ καθώς και άλλους πολέμους του Τρίτου κόσμου, οι διαμαρτυρίες που συνάντησε από την κοινωνία ήταν ελάχιστες. Κι αυτά δεν ερμηνεύονται με το να πει κανείς ότι αποσιωπήθηκε το γεγονός στη Σουηδία ή την Ελλάδα ή οποιονδήποτε μέρος σε Ανατολή και Δύση που είναι κέντρο εμπορίας όπλων. Η κοινωνία το γνωρίζει και βλέπει στα κέρδη αυτά της εθνικής πολεμικής βιομηχανίας την πιο πλήρη πραγμάτωση της ίδιας της ευτυχίας που έχει καλλιεργήσει στους κόλπους της. Εφόσον η εθνική πολεμική βιομηχανία προσφέρει, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, στους κατοίκους των αναπτυγμένων χωρών ένα ακόμα μεγαλύτερο επίπεδο συσσωρευσης κερδών και παραγωγής, ένα ακόμα μεγαλύτερο βιοτικό επίπεδο και ποσοστό συμμετοχής στην υλική αφθονία γενικά, εφόσον δηλαδή η πολεμική βιομηχανία σαν η πιο κερδοφόρα είναι η πιο σημαντική πηγή εκπλήρωσης των επιθυμιών και αναγκών που οι ανεπτυγμένες κοινωνίες δημιούργησαν βάσει της θετικιστικής αντίληψης της ανθρώπινης ευτυχίας, τότε φαίνεται πολύ δύσκολο το ενδεχόμενο να αντιπαλέψει η κοινωνία αυτό το βασικότερο συντελεστή πραγμάτωσης της ίδιας της «ευτυχίας» της. Αν σκεφτούμε μάλιστα ότι περισσότερες «πολιτικές» δυνά-

μεις σ' όλες τις ανεπτυγμένες δυτικές και ανατολικές χώρες χαρακτηρίζονται στον ειδολογικό τους πυρήνα απ' αυτή τη θετικιστική αντίληψη της ευτυχίας, τότε καταλαβαίνουμε πως ενισχύεται η σιγή ιχθύος γύρω από την ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας και το γιγαντιαίο εμπόριο όπλων στον Τρίτο κόσμο.

Αν η παραγωγή και το εμπόριο όπλων αποκτούν το μεγαλύτερο οικονομικό κύρος τότε τα κέντρα που έχουν κυρίαρχο ρόλο στις αποφάσεις αυτής της δραστηριότητας, έχουν κυρίαρχο ρόλο και στην κοινωνία γενικότερα. Τα милитаристικά κέντρα σ' Ανατολή και Δύση ασφαλώς σαν κύριοι διαχειριστές της κάθε εθνικής, πολεμικής βιομηχανίας, αναβαθμίζουν το ρόλο τους και συμπληρώνουν κρυφά το κύρος που φαίνεται να έχασαν σε κάποιο βαθμό μετά τις γνωστές συμφωνίες για το «τέλος του ψυχρού πολέμου» και τον περιορισμό των όπλων. Ο Τρίτος κόσμος πληρώνει το «τέλος του ψυχρού πολέμου» και με έναν άλλο τρόπο. Με το να μετατρέπεται σε πεδίο καταστροφής των παλιών άχρηστων όπλων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η πρόσφατη απόφαση των ΗΠΑ να καταστραφούν 30.000 τόνοι χημικά αέρια -σχεδόν ολόκληρο το χημικό οπλοστάσιο των ΗΠΑ- στο κοραλιογενές νησί Johnston, έναν από τους μεγαλύτερους υδροβιότοπους στον Ειρηνικό ωκεανό. Το νησί Johnston είναι μια ενότητα τριών νησιών, από τα οποία το δύο είναι τεχνητά κατασκευασμένα από το στρατό των ΗΠΑ και είναι γνωστό ήδη από τη δεκαετία του 50, τότε δηλαδή που άρχισαν οι πυρηνικές δοκιμές στο έδαφός του.

Το 1977 κάηκαν 17.000.000 λίτρα χημικών ουσιών της εταιρείας Agent Orange καταστρέφοντας την αγροτική παραγωγή όλων των γύρω περιοχών. Η καύση τους έγινε σε πλοίο μόλις έξω από το νησί, αλλά συνέβη όμως τυχαίως να χυθούν μεγάλες ποσότητες πάνω σε περιοχές του νησιού οι οποίες μέχρι σήμερα είναι αποκλεισμένες.

Από το 1971 υπάρχουν τεράστιες προμήθειες παλιών χημικών όπλων των ΗΠΑ. Τώρα αποφασίστηκε ανάλογες προμήθειες στη Δυτική Γερμανία να μεταφερθούν στο νησί και να καταστραφούν. Μόνο στη

Δυτική Γερμανία 100.000 χημικές δόμβες, περιέχουσες 400 τόννους χημικά δηλητήρια, θα καταστραφούν μέχρι το '92 ενώ η μεταφορά τους θα αρχίσει κιόλας από φέτος τον Αύγουστο. Αυτές οι δόμβες χημικών αερίων είναι τύπου VX και SARIN και μπορούν να εξοντώσουν τον ανθρώπινο οργανισμό σε 10 λεπτά. Τα όπλα που θα καταστραφούν είναι τα λεγόμενα συνθετικά. Τη θέση τους θα πάρουν νέα όπλα τα οποία έχουν την εξής διαφορά: τα παλιά περιέχουν ήδη έτοιμα τα χημικά δηλητήρια, ενώ τα καινούρια δημιουργούν τα χημικά δηλητήρια μέσα τους. Το σχέδιο για τις καύσεις των χημικών όπλων που θα πραγματοποιηθεί σ' εγκαταστάσεις ήδη έτοιμες πάνω στο νησί λέγεται JACADS (Johnston Atoll Chemical Agent Disposal System) και πρόκειται να αρχίσει εφέτος, το αργότερο, λειτουργώντας πειραματικά τους πρώτους 16 μήνες. Το JACADS έχει συναντήσει από καιρό σκληρές διαμαρτυρίες από ομάδες σε διάφορα νησιά της Μικρονησίας, Πολυνησίας και της Χαβάης, η οποία βρίσκεται μόλις 130 μίλια βορειοανατολικά του Τζόνστον. Αναλύσεις επιστημόνων απ' τις ομάδες αυτές, στις αναλύσεις κι εκτιμήσεις τους για το σχέδιο JACADS, επισημαίνουν ότι η επιφάνεια της θάλασσας, η ονομαζόμενη microlayer -βιολογικά απαραίτητη για ολόκληρη τη ζωή της θάλασσας- απορροφώντας σε πολύ μεγάλη ακτίνα τους καπνούς της καύσης των πυραύλων, κυρίως διοξίνες, που θα εκπέμπονται για πολλά χρόνια κατά τη διάρκεια της καύσης, θα μεταφέρει τα δηλητήρια σε όλους τους ευαίσθητους και μη οργανισμούς σε μεγάλο μέρος του Ειρηνικού Ωκεανού. Πρόκειται για ένα ακόμη παράδειγμα που επισφραγίζει με τον τρόπο του το «τέλος του ψυχρού πολέμου» και αντανάκλα τη λογική των милитаристικών κέντρων που βλέπει την κοινωνία και τη φύση σαν δέκτες της οποιασδήποτε αναγκαιότητας για το ξεπέρασμα της παλιάς τεχνικής μορφής των οπλικών τους συστημάτων, μια λογική που παραμερίζει κι ισοπεδώνει οτιδήποτε δρίσκεται σαν εμπόδιο στην επίτευξη των στόχων της. Το «τέλος του ψυχρού πολέμου» δεν δηλώνει ένα δήμα προς το ξεπέρασμα ή την κατάργηση του милитарισμού, αλλά μια αλλαγή της τακτικής του.

από σελ. 4

τους οικολόγους, μέχρι τους αναρχίζοντες ελευθεριακούς», το απατηλό της κατοχυρωμένης «απειθαρχίας», αντιστοιχούν και αλληλοδιαπλέκονται, απαντούν και αποκλείουν τα συνεχώς πλανώμενα «ερωτήματα» της ανυπακοής, της αντισυμβατικότητας, της άρνησης, της επαναστατικής αντενέργειας, του προτάγματος της Μπακουνικής «ανταρσίας».

¹ Πέρα από το ατυχές της θεωρησιακής και νοηματικής ανακολουθίας των υπόλοιπων δύο κειμένων: «ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ» και «ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ».

² Αν και δεν μπορούν να «σωπάσουν» οι «φωνές» της συναισθηματικής, «ρομαντικής» έπαρσης που σαν ψυχολογικό αντιστάθμισμα εμφανίζονται αντίρροπες στο δυστυχώς μολυσματικό, ακρωτηριασμένο «προσκεείμενο» περιβάλλον. Στοιχεία έπαρσης, που δημιουργούν αρκετές φορές μια διαθλασμένη εικόνα του «τι υπάρχει» και του «τι μπορεί να βρεθεί» εν τέλει. Δεν μειώνουν όμως σε τίποτα την απόδοση της κριτικής ικανότητας και της αμεσότητας της αναρχικής σκέψης.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ

Τον περασμένο Ιούνιο από το περιοδικό «ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ» εκδόθηκε η μπροσούρα με τίτλο «Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ».

Παραθέτουμε το απόσπασμα που αναγράφεται στο οπισθόφυλλο.

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, όπως τονίσαμε σε πολλά σημεία του κειμένου, δεν μένει παρά να αναζητήσουμε την ανυπακοή μεταδίδοντάς την σαν την μοναδική συμπεριφορά απέναντι στην υπακοή του ανθρώπου υπηκόου. Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ ΑΣ ΓΙΝΕΙ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ που θα συντρίψει το κράτος και την κοινωνία των κομμάτων του κάνοντάς μας πραγματικούς πολίτες, που θα συντρίψει την κοινωνία των συντεχνιών κάνοντάς μας αλληλέγγυους εργαζόμενους για μια κοινωνία ίσων, που θα συντρίψει την κοινωνία του καταναλωτισμού κάνοντάς μας όντα που σέβονται τον πλανήτη τους, που θα συντρίψει την απάτη του απαραίτητου της εξουσίας κάνοντάς μας ΦΛΟΓΕΡΟΥΣ ΕΡΑΣΤΕΣ της αυτονομίας και της όσο το δυνατόν περισσότερης αμεσοδημοκρατίας.

Datasabotage:

ΕΝΑ ΚΟΠΥΡΑΙΤ ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΥ

«Προγραμματίσε ένα σχεδιάγραμμα που να παριστάνει με γεωμετρικά σχήματα τις κατηγορίες ατόμων και μηχανισμών που έχουν οφέλη από την πρόσβαση και τον έλεγχο των πληροφοριών. Δείξε τη συχνότητα νόμιμης και παράνομης ανταλλαγής αυτών των πληροφοριών, μια φωτεινή κηλίδα για κάθε N megabyte σε μια τεράστια οθόνη. Ολόκληρη σχεδόν η ανθρωπότητα μπορεί να παριστάνεται στο σχεδιάγραμμά σου. Η οθόνη αντιφεγγίζει από κάτασπρο φως. Κατόπιν αρχίζει ν' αναβοσβήνει, καθώς η συχνότητα ανταλλαγής πληροφοριών υπερφορτώνει την εικόνα. Το σχεδιάγραμμά σου κινδυνεύει να εκραγεί σαν σουπερνόβα. Μεγέθυνε τα σχήματα που παριστάνουν όσους έχουν την υποδομή και τις γνώσεις για παράνομη πρόσβαση. Ρύθμισε ανάλογα την κλίμακά σου. Αν υπολογίσεις σωστά τα megabytes ανα δευτερόλεπτο, μπορεί να μειωθεί τόσο η φωτεινότητα, ώστε ν' αρχίσουν σιγά σιγά να διακρίνονται τα σχήματα των στρατιωτικοβιομηχανικών συμπλεγμάτων, των υπηρεσιών εθνικής ασφάλειας, των εργαζομένων σε επιχειρήσεις και ερευνητικά κέντρα, των πιστωτικών κάρτων, των μανιακών με τα video games, και των πολιτικοποιημένων χάκερ...»

Πριός απ' αυτούς συνέλαβε πρώτος την ιδέα της «εισβολής»;

Ο υπολογιστής, από τις απαρχές ακόμα της σύλληψής του σαν ιδέα, είναι ένα μηχανήμα διεισδύσιμο. Από τη στιγμή που οποιαδήποτε λειτουργία του είναι a priori προγραμματισμένη και προβλέψιμη, έρχεται σαν φυσική συνέπεια ότι το είδος του ελέγχου που μπορεί να ασκηθεί πάνω του εξαρτάται από το πόσο καλά τον γνωρίζει κανείς.

Αυτή θα μπορούσε να είναι μια πρώτη απάντηση.

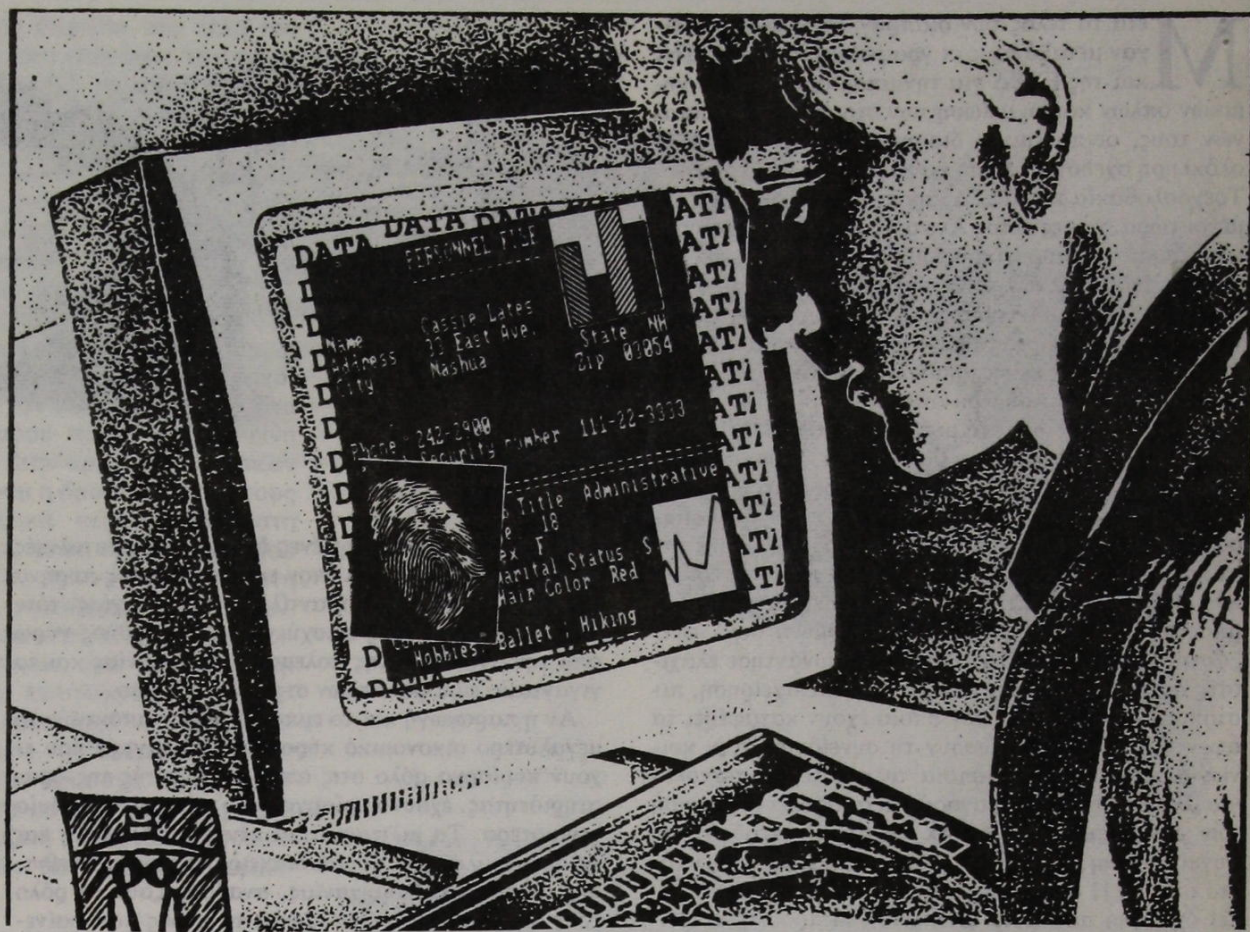
Μια δεύτερη απάντηση θα μπορούσαν να τη δώσουν χωρίς πολύ σκέψη τα παιδιά που μεγαλώνουν εξοικειωμένα με τους υπολογιστές. Αυτή τη στιγμή οι διακέτες με τα παιχνίδια που κυκλοφορούν στην αγορά, περιέχουν τρόπους «κλειδώματος» για να εμποδιστεί η αντιγραφή τους, που θεωρητικά το σπάσιμο τους είναι πολύ δύσκολη υπόθεση. Κι όμως, σχεδόν ταυτόχρονα, με κάθε νέο παιχνίδι που εμφανίζεται κυκλοφορούν και τα παράνομα αντίτυπά του. Η κλοπή software σε αυτόν τον τομέα, αποτελεί εδώ και καιρό καταξιωμένο κανόνα, για τα παιδιά που πάντα βρίσκουν τρόπους να τα αντιγράφουν και να τα μοιράζουν στους φίλους τους.

Όσο για τα πλαίσια νομικής προστασίας ενάντια σε κάθε είδους εισβολές, αυτά φτιάχνονται και ανανεώνονται αδιάκοπα. Αλλά μόνο εάν κηρύσσονταν παράνομα όλα τα εγχειρίδια πληροφορικής θα μπορούσε να εμποδιστεί ένας οποιοσδήποτε αρχάριος να μάθει για παράδειγμα ότι η εντολή που μπορεί να καταστρέψει τις πληροφορίες της μνήμης, βρίσκεται ενσωματωμένη στο λειτουργικό σύστημα όλων των υπολογιστών. Η γνώση αυτής της απλής εντολής είναι ταυτόχρονα: ένα από τα πρώτα πράγματα που μαθαίνει κανείς, ένας τρόπος για να μορφοποιούνται οι περιφερειακές μνήμες, ώστε να δέχονται αρχεία, και ο τρόπος με τον οποίο δουλεύει αυτή τη στιγμή ένας μεγάλος αριθμός ιών. Η πιθανότητα να ξυπνήσουν μία ωραία πρωία οι κάτοχοι πιστωτικών καρτών χωρίς τις καταθέσεις και τα τηλέφωνα τους, η πιθανότητα να δημιουργηθεί, ένα άνευ προηγουμένου κομφούζιο σε τράπεζες και δημόσιους οργανισμούς, ή να μπλοκαριστεί για ώρες η λειτουργία πανίσχυρων οργανισμών φαίνεται εφικτή για όποιον μπορεί να συλλάβει τι δυνατότητες μπορεί να δώσει η ύπαρξη μιας τέτοιας εντολής σε έναν ιό. Και αυτό είναι απλώς ένα παράδειγμα που μπορεί να εξηγήσει για ποιούς λόγους συμβαίνει καμιά φορά, η ενασχόληση με τέτοια θέματα να γεννά μια σχεδόν μεταφυσική εντύπωση παντοδυναμίας για το τι μπορεί να γίνει.

Και ερχόμαστε στο ερώτημα, τι από όλα αυτά έχει πραγματικά γίνει.

Μέχρι τώρα, είναι σίγουρο ότι εισβολές και επιθέσεις παρόμοιου είδους ενάντια σε εταιρείες, έχουν συμβεί. Την έκταση της καταστροφής που έχουν προκαλέσει δεν είναι δυνατόν να την θρούμε, αφού οι εταιρείες προκειμένου να δείξουν ότι η μηχανή τους δουλεύει ρολόι, και να μην κλονίσουν την εμπιστοσύνη των πελατών τους, προτιμούν όπως είναι φυσικό να κρατούν μυστικότητα.

Τα τελευταία χρόνια όμως, αυτή η μυστικότητα, φάνηκε να έχει μια παράξενη συνέπεια. Ευνόησε τη δημιουργία κάποιων μύθων γύρω από το τι είναι εφικτό να κατορθώσουν οι χάκερ. Και παρ' όλο που πεδίο αναφοράς τους είναι η σύγχρονη τεχνολογία, ο μηχανισμός παραγωγής και διάδοσης αυτών των μύθων, έχει πολλά κοινά σημεία με τους μύθους των προ-βιομηχανικών κοινωνιών. Στην Ευρώπη και συχνά στη Ελλάδα, κυκλοφορούν συχνά ιστορίες του είδους ότι κάποιος χάκερ κατάφεραν

να διεισδύσουν στα συστήματα ελέγχου στρατιωτικών εγκαταστάσεων, ή ότι μπλοκάρουν τα εκλογικά αποτελέσματα, ή ότι έκλειψαν μεγάλα ποσά από τράπεζες και ούτω καθ' εξής.

Επειδή όμως, μέχρι αυτή τη στιγμή τουλάχιστον, οι άτακτες μεγαλοφυΐες, που σύμφωνα με τον Timothy Leary «κρατάνε τον κόσμο στα χέρια τους», δεν έχουν ακόμα τινάξει το κράτος στον αέρα παίζοντας με το πληκτρολόγιο, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι το ζήτημα θέλει άλλη αντιμετώπιση. Ο έλεγχος και η πειθαρχία του πληθυσμού μέσω των κομπιούτερ, είναι ένας από τους κυριότερους επαπειλούμενους τεχνολογικούς εφιάλτες. Η γνώση των ηλεκτρονικών συστημάτων, και γενικότερα η εξοικείωση με τις νέες τεχνολογίες μπορούν να ανοίξουν νέους ορίζοντες στις δυνατότητες αντίστασης, με τον όρο να αξιολογηθούν και να χρησιμοποιηθούν κατάλληλα. Μια απ' αυτές τις δυνατότητες αντίστασης, είναι το Datasabotage.

DATAVIRUS Ο ιός που χτυπάει τα κομπιούτερ

«Την έπιασα μέσω ενός τριπλού συστήματος ενοικίασεων στη Μομπάσα κι ενός Αλγερινού τηλεπικοινωνιακού δορυφόρου. Ήξερε πως κάποιος κοίταζε αλλά δεν μπορούσε να τον εντοπίσει...»
Ουίλλιαμ Γκίμπσον: «Burning Chrome».

Το παραπάνω απόσπασμα, άνετα θα μπορούσε να είναι μαρτυρία ενός χάκερ για το πως κατάφερε να εισβάλει στο κομπιούτερ ενός οργανισμού. Το ότι τελικά προέρχεται από ένα κυβερνοπάνκ μυθιστόρημα, είναι απλώς μια ένδειξη του πόσο αλληλοεπικαλυπτόμενη μπορεί να γίνει καμιά φορά, η σχέση μεταξύ λογοτεχνίας και πραγματικότητας. Είναι δύσκολο πλέον να βρεθεί ποιος αντέγραψε από ποιον την ιδέα. Το σίγουρο όμως - και το σημαντικότερο - είναι ότι λειτουργεί. Για να μπορέσει κάποιος να συνδεθεί μ'ένα κομπιούτερ χωρίς το φόβο να συλληφθεί πρέπει ν'ακολουθήσει αυτή την πολύπλοκη διαδικασία της σύνδεσης από το ένα μέρος στο άλλο μέχρι να φτάσει στον τελικό στόχο του.

«Την δεκαετία του '70 η RAF ανατίναξε τα κεντρικά τμήματα υπολογιστών της Αμερικάνικης βάσης στη Χαυδεβέργη. Σήμερα θα μπορούσαμε να εξαπολύσουμε κι εμείς ανάλογες επιθέσεις χρησιμοποιώντας τον «ιό των κομπιούτερ» κι είναι σχεδόν σίγουρο ότι οι πιθανότητες να συλληφθούμε είναι μηδαμινές». (περιοδικό Ny Teknik 1986 - N0 48)

Οι χάκερ συνήθως δουλεύουν νύχτα, αφενός γιατί τα τηλεφωνήματα που χρειάζεται να κάνουν κοστίζουν φθηνότερα κι αφετέρου γιατί λογικά οι νόμιμοι χειριστές και προγραμματιστές αυτές τις ώρες βρίσκονται σπitiα τους και κοιμούνται. Απαραίτητο εργαλείο της δουλειάς τους είναι μια συσκευή modem που επιτρέπει την επικοινωνία μεταξύ δυο κομπιούτερ μέσω του τηλεφωνικού δικτύου. Μερικές γενικές πληροφορίες σχετικά με τον τόπο που βρίσκεται ο στόχος είναι σχετικά εύ-

κολο ν'αποκτηθούν και βοηθούν στον εντοπισμό των αρχικών αριθμών του τηλεφώνου της εταιρείας ή του οργανισμού. Τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνει ένα scannerprogram (πρόγραμμα ανίχνευσης) που μπορεί να τηλεφωνεί αδιάκοπα σε διάφορους αριθμούς και ταυτόχρονα να εντοπίζει αν κάποιος υπολογιστής απαντάει. Αφού γίνει κι αυτό, το επόμενο πρόβλημα είναι πως θα καταφέρει ο εισβολέας να σπάσει τα συστήματα ασφαλείας (κωδικούς κλπ.) που προστατεύουν τα δεδομένα του κομπιούτερ. Για να επιτευχθεί αυτό απαιτούνται μεγάλη πείρα κι υπομονή, αλλά η ανθρώπινη νοημοσύνη διαθέτει έναντι σ'οποιαδήποτε εκδοχή της τεχνητής, ένα μεγάλο αθανάτζ: την φαντασία και την ικανότητα του απρόβλεπτου, πράγματα ικανά να δίνουν λύσεις κι απαντήσεις εκεί που κανείς δεν το περιμένει. «Την Ακρη δεν μπορείς να την γράψεις στο χαρτί, δεν μπορείς να την χτυπήσεις σε δισκέτα».

Πολύ χρήσιμο είναι αν μπορεί να βρει κανείς τα προσκέτους των κομπιούτερ που σκοπεύει να παραβιάσει γιατί με τη βοήθειά τους μπορεί να πάρει πολλά στοιχεία σχετικά με τον τρόπο λειτουργίας τους, ακόμα και να βρει την «είσοδο» για σέρβις που έχει τοποθετήσει η κατασκευάστρια εταιρεία.

Ενας τρόπος να στοιχίσουν λιγότερο τα τηλεφωνήματα είναι η προμήθεια πόρων από το διεθνές δίκτυο κομπιούτερ DATEX. Επίσης μπορεί να γίνει μέσω του τηλεφωνικού δικτύου ή με το επιδέξιο «ψάρεμα» πληροφοριών σε εκθέσεις, ή από υπαλλήλους και γενικά από προσωπικό διαφόρων εταιρειών, όπως π.χ. IBM, ITT, DIGITAL κλπ., χωρίς να λογαριάσουμε και τη δυνατότητα να χρεωθούν τα τηλεφωνήματα... στον πρόεδρο της δημοκρατίας. Σύμφωνα με υπολογισμούς του κρατικού τηλεφωνικού δικτύου των ΗΠΑ, οι κομπίνες των χάκερ στα τηλέφωνα κοστίζουν κάθε χρόνο στην κυβέρνηση 500 εκατομμύρια δολάρια.

Η ιδέα του «ιού των κομπιούτερ» προέρχεται από ένα μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας του John Brunner, το «The shockwave Rider» με θέμα τον ανταρτοπόλεμο στον χώρο της πληροφορικής. Ενας εισβολέας ο Nick, διηγείται τον πόλεμο που έκανε ενάντια σε κομπιούτερ μεγάλων επιχειρήσεων που κρατούσαν υποδουλωμένο τον πληθυσμό. Ο Nick προγραμμάτισε ηλεκτρονικά «φίδια» που εισχώρησαν στο παγκόσμιο σύστημα που κατεύθυνε αυτές τις επιχειρήσεις και τις προσπάθειες που έκανε ο στρατός να καταστείλει τον αγώνα ελευθερίας που ξεκίνησε.

Το βιβλίο αυτό είναι κάτι σαν βίβλος λατρείας για πολλούς ανά τον κόσμο χάκερ.

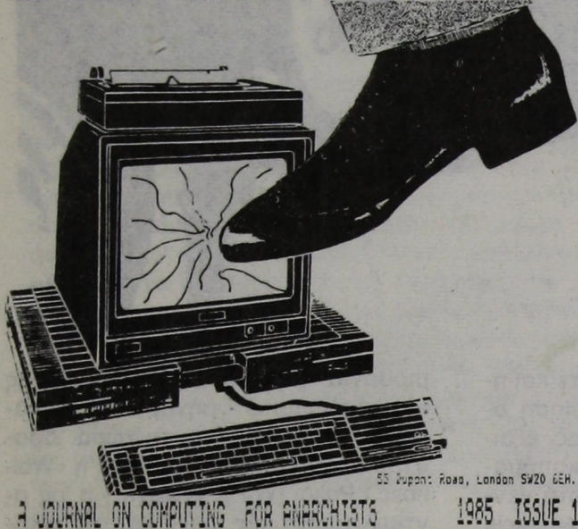
Στην πραγματικότητα ο «ιός» δεν είναι τίποτα άλλο από ένα πρόγραμμα - συνθεστέρα υποπρόγραμμα - που μπορεί να λειτουργήσει με πολλούς τρόπους. Είτε αντιγράφοντας όλα τα περιεχόμενα μιας μνήμης και εμφυτεύοντας ψευδοστοιχεία, είτε ανακατεύοντάς τα, είτε τέλος σθηνοντάς τα με την εισαγωγή ορισμένων εντολών. Αυτό μπορεί να συμβεί μια ορισμένη ημερομηνία, αν ο ιός θέλει να εκμεταλλευτεί το χρονόμετρο που είναι ενσωματωμένο σε κάθε υπολογιστή. Συνήθως είναι παιχνι-

από σελ. 6

διάρικος, μπορεί π.χ. την 25η Δεκεμβρίου ν' αρχίσει σιγά σιγά να εμφανίζεται στην οθόνη ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο, ενώ ταυτόχρονα σβήνουν με τον ίδιο ρυθμό όλα τα αρχεία, ή να βγάζει χιουμοριστικά μηνύματα. Αυτό δεν συμβαίνει ποτέ σε βάρος της καταστροφικής του ικανότητας. Επίσης είναι τρομερά μεταδοτικός, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι το κυβερνητικό ανάλογο ενός βιολογικού ιού που εξαπλώνεται με ραγδαία ταχύτητα και μεταδίδεται σ' οτιδήποτε έρχεται σ' επαφή μαζί του.

Πολιτικοποιημένοι χάκερ

BLACK CHIP

A JOURNAL ON COMPUTING FOR ANARCHISTS 1985 ISSUE 1

Σήμερα στην υπόλοιπη Ευρώπη οι χάκερ έχουν αναπτύξει μια οργανωμένη, συλλογική δράση: εφημερίδες που εκδίδονται από χάκερ όπως η «Hactic» στην Ολλανδία. Η «Die Datens-

lender» εκδίδεται από μια λέσχη ονομαζόμενη Chaos Computer Club στο Αμβούργο. Αυτή η λέσχη εκδίδει επίσης κι ένα φυλλάδιο που λέγεται «η βίβλος του χάκερ» και περιέχει όλα εκείνα τα οποία ένας χάκερ πρέπει να γνωρίζει.

Επίσης συναντιούνται πολλές φορές μεταξύ τους σε διεθνές επίπεδο. Μια απ' τις τελευταίες συναντήσεις τους έγινε στο Αμστερνταμ στις 2-4 Αυγούστου του '89 όπου εκεί συναντήθηκαν χάκερ σχεδόν απ' όλη την Ευρώπη. Το συνέδριό τους έγινε κάτω από το όνομα «ICATA '89 του γαλαξιακού κόμματος των χάκερ». ICATA σημαίνει Διεθνές συνέδριο για την εναλλακτική χρήση της Τεχνολογίας στο Αμστερνταμ. Στη συνάντηση αυτή οι σύνεδροι ήρθαν σ' επαφή ακόμα και μέσω κομπιούτερ με ομάδες χάκερ από το Σαν Φρανσίσκο, τη Μόσχα, το Γιόχανεσμπουργκ και συζητήσαν ανάμεσα σε άλλα τις δυνατότητες ανέγερσης ενός ηλεκτρονικού δικτύου στον αγώνα ενάντια στο απαρτχάιντ. Υπήρξαν επίσης θέματα προς συζήτηση σχετικά με την Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, τις μυστικές υπηρεσίες, την τεχνική νοημοσύνη, τους υπολογιστές και την οικολογία, το θέμα εισβολής σε κομπιούτερς και ηθική και πολλά άλλα. Ένα μεγάλο θέμα επίσης ήταν η ασφάλεια των χάκερ και το πως κανείς να προστατεύσει το ηλεκτρονικό του δίκτυο και τις θέσεις του απέναντι στις μυστικές υπηρεσίες. Οι μυστικές υπηρεσίες προσπαθούν να μπουν και να σπάσουν το δίκτυο των χάκερ με το να κάνουν διάφορους απ' αυτούς να πουλήσουν πληροφορίες.

Οι χάκερ στο συνέδριό τους είχαν πλούσια ανταλλαγή εμπειριών. Ο Steffen Wernery απ' τη λέσχη Chaos Computer Club μίλησε για την «εισβολή» που έκανε στους κομπιούτερ της ΝΑΣΑ και την επαφή που κατάφερε να έχει με τους κομπιούτερ της ασφάλειας και της ΚΥΠ στη Δυτική Γερμανία. Μίλησε επίσης για τη σύλληψή του απ' τη γαλλική ασφάλεια στο αεροδρόμιο στο Παρίσι, όπου είχε βρεθεί για να συμμετάσχει σ' ένα συνέδριο πληροφορικής. Συνελήφθη με την κατηγορία ότι πριν μερικούς μήνες είχε «εισβάλλει» στους κομπιούτερ της εταιρείας PHILIPS.

Στο συνέδριο του Αμστερνταμ έγιναν επίσης διαλέξεις όπως εκείνη για το τηλεφωνικό σύστημα στην ΕΣΣΔ και πως μπορούν οι ρώσοι να βρουν μια συσκευή modem. Η Susan Ugursoy, μια χάκερ μίλησε για τις προσπάθειες της ακροδεξιάς στη Δυτική

Γερμανία να αναπτύξει ένα ναζιστικό ηλεκτρονικό πρόγραμμα. Παρουσίασε επίσης πλήθος από ηλεκτρονικά ναζιστικά παιχνίδια που παράγονται στη Δ. Γερμανία όπως για παράδειγμα ένα το οποίο έχει στόχο να προλάβει ο παίχτης να μεταφέρει όσο το δυνατόν περισσότερους Εβραίους στους θαλάμους αερίων πριν τελειώσει ο πόλεμος. Η Ugursoy μίλησε επίσης για το πως οι Ρεπουμπλικάνοι έχουν κάνει χρήση ενός φόρουμ ηλεκτρονικών συζητήσεων για να διαδώσουν μυνήματά τους.

Από το 1988 εκδίδεται στο Ρότερνταμ μια εφημερίδα Bulletin Board System (BBS) με το όνομα «De Zwarte Ster» (Μαύρο Αστέρι). Το BBS είναι ένας τόπος ηλεκτρονικής συνάντησης για άτομα που χρησιμοποιούν κομπιούτερ, εκεί μπορεί κανείς να διεξάγει συζητήσεις και ν' ανταλλάξει πληροφορίες μέσω ηλεκτρονικού γράμματος. Οι συζητήσεις γίνονται στα Ολλανδικά και σ' Αγγλικά και περιτρέφονται γύρω από οποιαδήποτε πολιτικά θέματα. Το τηλέφωνο εκεί είναι:

00931/104365200 (300/1200/2400 baud, Parity none, 8 bit word, 1 Stopbit)

Διευθύνσεις εφημερίδων χάκερ: «Hacktic», P.b. 22953, 1100 DL Amsterdam HOLLAND

«Die Datenscheuler», Schwenckestrasse 85, D-2000 Hamburg 20, WEST GERMANY.

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, ΣΑΣ ΔΙΝΩ ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΗ, ΠΑΡΟΛΟ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΝΕΙ ΤΗ ΣΩΗ ΔΥΣΚΟΛΗ: ΚΑΘΕ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ Μ' ΕΝΑ ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ, Η' ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΟΣΑ ΕΧΟΥΝ ΣΧΕΣΗ Μ' ΑΥΤΟΝ Η' ΚΑΝΤΕ ΤΟΝ ΚΟΜΜΑΤΑΚΙΑ!

ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΤΗΝ «GERMINAL»

Η ιστορική έδρα των Ιταλών αναρχικών της Carrara στην πλατεία Matteotti χτυπήθηκε και καταλήφθηκε τελικά από αστυνομικές δυνάμεις. Όπως είχε γραφτεί σε άλλο φύλλο της Αναρχίας (No 16), μετά από μια τριετή δικαστική διένεξη, πάρθηκε απόφαση για την εκκένωση του κτιρίου από την ομάδα «Germinal» που το κατείχε ήδη από το 1944. Αυτή η εκκένωση προετοιμαζόταν προσεκτικά εδώ και πολλούς μήνες από τις δημοτικές αρχές της πόλης, ενώ αντίστοιχη ήταν και η προετοιμασία των Ιταλών αναρχικών, οι οποίοι φρόντισαν για την ενίσχυση του κατεχόμενου κτιρίου και πραγματοποιήσαν μια επιτυχημένη καμπάνια αλληλεγγύης προς την ομάδα «Germinal», η οποία πήρε διεθνή χαρακτηρισμό στις 28 Οκτώβρη 1989, με τη συμμετοχή 500 περίπου συντρόφων από την Ιταλία, την Ισπανία, τη Γαλλία και άλλες χώρες.

Η σύγκρουση που αναμενόταν εδώ και έξι μήνες, εκδηλώθηκε το πρωινό της 23ης του Μάρτη. Ανάμεσα στις 4 με 6 το πρωί, μια ομάδα ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας εισέβαλλε στο κτίριο -στο οποίο εκείνη τη στιγμή δεν βρισκόταν κανείς- και το κατέλαβε. Η είδηση για το χτύπημα της «Germinal» δεν άργησε να γίνει γνωστή σε ολόκληρη τη χώρα και την Κυριακή 25 Μάρτη πεντακόσιοι περίπου αναρχικοί απ' όλα τα μέρη της Ιταλίας «έδωσαν ραντεβού» στην πανέμορφη κατάλευκη πόλη του μάρμαρου. Το πρώτο που επιχείρησαν να κάνουν ήταν να ανατρέψουν την θωρακισμένη πόρτα που είχε τοποθετήσει η αστυνομία για να εμποδίσει την επανακατάληψη του κτιρίου. Η επίθεση όμως ήταν άσχημα οργανωμένη με αποτέλεσμα, το πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο μπροστά στο κτίριο να διαλυθεί μόλις επιτέθηκαν οι δυνάμεις της αστυνομίας.

Αυτό όμως έδωσε το έναυσμα για το ξεκίνημα της μάχης ανάμεσα στους Ιταλούς αναρχικούς που συνεπικουρούνταν και από την πλειοψηφία του πληθυσμού της πόλης -προέκυψε για πε-

ριοχή με αναρχική παράδοση μιας εκατονταετίας- και τις δυνάμεις της αστυνομίας.

Ενώ οι μπότες των μπάτσων προσπαθούσαν να επιβάλλουν την παρουσία τους στους δρόμους της πόλης, οι διαδηλωτές σήκωναν οδοφράγματα για να συγκρουστούν στη συνέχεια με τους μπάτσους. Η απειλή για μια αιματηρή και ανεξέλεγκτη συνέχεια των συγκρούσεων -ας σημειωθεί πως η πόλη είναι παγκόσμια γνωστή για το λευκό μάρμαρό της που βρίσκεται εν αφθονία μέσα στην πόλη και τα γύρω βουνά από όπου μόνο ένας δρόμος συνδέει την πόλη με τη γύρω περιοχή και ο οποίος ήταν γεμάτος φρουρούμενος από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις- ανάγκασε το δήμαρχο της πόλης να επιδιώξει διαπραγματεύση με τους διαδηλωτές. Τις πρώτες απογευματινές ώρες, οι συγκρούσεις θεωρήθηκαν και από τις δύο πλευρές τελειωμένες με την εγγύηση του δημάρχου ότι δεν επρόκειτο να συλληφθεί κανείς.

Μια «εγγύηση» όμως χωρίς αντίκρισμα. Με το πέρας των συγκρούσεων άρχισε σ' όλη την Ιταλία το «κυνήγι του αναρχικού».

ΜΕ ΒΑΣΗ ΕΝΑ ΒΙΝΤΕΟ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ που τραβήχτηκαν στους χώρους των επεισοδίων, κάπου 50 Ιταλοί αναρχικοί απ' όλη τη χώρα δρέθηκαν ξαφνικά καταζητούμενοι και κατηγορημένοι για διατάραξη της δημόσιας τάξης και επίθεση σε ένοπλη δύναμη (αστυνομία).

Η κατάσταση αυτή τη στιγμή απέχει πολύ από το να θεωρηθεί ξεκαθαρισμένη. Τα γεγονότα που δρομολογούνται εφεξής είναι πλέον απρόβλεπτα. Ομως είναι σαφές, ότι έτσι όπως εξελίχτηκαν τα πράγματα, τα γεγονότα της 23ης και 25ης του Μάρτη, αποτελούν ένα μικρό δείγμα, για το ότι το κράτος στην Ιταλία -αλλά και σ' άλλες ευρωπαϊκές χώρες- σκοπεύει να εξαλείψει κάθε είδους αντίσταση από οποιονδήποτε και αν προέρχεται.

Από Solidaridad Obrera

7ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ CNT.

Η αναγκαιότητα για μια καθολική εξέταση των νέων συγκυριών που προβάλλονται στον πολιτικό οικονομικό τομέα από κράτος και κεφάλαιο και οι προοπτικές αγώνα που διαγράφονται ενάντια στις νέες επιλογές της εξουσίας, οδήγησαν στην πραγματοποίηση του 7ου Συνεδρίου της CNT (Confederacion Nacional del Trabajo -Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας), στην

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΛΙΣΣΑΒΩΝΑ.

Είκοσι χιλιάδες περίπου διαδηλωτές συνέρχονταν στην πλατεία Φιγκέρα την 1η του Μάη με συνθήματα ενάντια στο ρατσισμό και τον εθνικισμό. Εβδομάδες πριν, κάποιες φασιστικές συμμορίες είχαν δολοφονήσει έναν μαύρο νεαρό και αυτό αποτέλεσε το κίνητρο για να κινητοποιηθεί το αναρχικό -ελευθεριακό κίνημα της Πορτογαλίας ενάντια στο ρατσισμό και εθνικισμό την 1η του Μάη. Μετά την συγκέντρωση ακολούθησε πορεία που κατέληξε στη πρωτομαγιάτικη συγκέντρω-

ση του Bilbao από τις 11 ως τις 16 Απρίλη. Στο συνέδριο αυτό έγινε η επικύρωση -ή μερική τροποποίηση σε κάποια σημεία- των αρχών, τακτικών και σκοπών της Συνομοσπονδίας, πάρθηκαν αποφάσεις για την χρήση των περιουσιακών στοιχείων, έγιναν αναλύσεις σε σχέση με την κατάσταση σε τοπικό και διεθνές επίπεδο των νέων δομών εξουσίας και τη στάση του αναρχο-συνδικαλισμού ως προς αυτήν την πορεία, και φυσικά κάθε συνδικάτο εξέφρασε τις δικές του απόψεις σχετικά με την κατάσταση στο χώρο που δρα.

Στα πλαίσια του συνεδρίου έγιναν εκτενείς συζητήσεις γύρω από μια πληθώρα ενδιαφερόντων θεμάτων: Ο αντιμιλιταρισμός, η υπεράσπιση των κρατούμενων, ο εθνικισμός-αυτοδιάθεση των εθνοτήτων της Ισπανίας σε σχέση με την ομοσπονδιακή οργάνωση της κοινωνίας, η διεθνής πολιτική κατάσταση -και πιο ειδικά αυτή της Α. Ευρώπης, τα ναρκωτικά-χρήση και διακίνηση, η τεχνολογική επανάσταση και άλλα, απασχόλησαν ζωηρά τους συμμετέχοντες.

Ακόμα το «Ινστιτούτο Ελευθεριακών Μελετών Anselmo Lorenzo» οργάνωσε καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, συζητήσεις και προβολές ταινιών.

Το συνέδριο της CNT αποφάσισε επίσης τη συνέχιση των αδελφικών σχέσεων με το αντιεξουσιαστικό κίνημα (FAI, FIJL, Mujeres Libres).

ση των σταλινικών με του οποίους και συγκρούστηκε.

Στα επεισόδια επενέβη και η αστυνομία που χτύπησε από κοινού με τους σταλινικούς τους αντιρατσιστές διαδηλωτές. Κατά τη διάρκεια των επεισοδίων συνελήφθησαν 3 διαδηλωτές, από τους οποίους οι 2 απελευθερώθηκαν λίγες ώρες αργότερα. Ο τρίτος, εις βάρος του οποίου εκκρεμεί δίωξη για συμμετοχή του σε αντιμιλιταριστική διαδήλωση, αφέθηκε τελικά ελεύθερος την επόμενη μέρα.

ΠΟΛΩΝΙΑ: Η ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Ο 8' παγκόσμιος πόλεμος, αλλά και τα περισσότερα από 40 χρόνια κομμουνιστικής τυραννίας στην Πολωνία, είχαν σαν αποτέλεσμα να οδηγηθεί η δραστηριότητα του αναρχικού κινήματος σε μια στασιμότητα. Η απουσία ιθαγενών θεωρητικών, η ύφεση που παρουσίασε η αναρχική λογοτεχνία και κάποιες διενθεις επαφές που αντιμετώπιζαν δυσκολίες στο να πραγματοποιηθούν, οδήγησαν στο να θεωρείται ο αναρχισμός σαν σύμπτωμα έσχατης παρέκκλισης.

Ο πρωταρχικός παράγοντας που έκανε τη διάδοση της ιδέας μιας κοινωνίας αυτοδιοικούμενης διπλά δύσκολη, οφειλόταν στην ειδική γεωπολιτική θέση της χώρας. Εκατό χρόνια κάτω από την κυριαρχία της Ρωσίας, Πρωσίας και Αυστρίας και, μετά από μία σύντομη περίοδο αναγέννησης, η ναζιστική κατοχή και κυρίως η ολοκληρωτική εξάρτηση από την ΕΣΣΔ στη διάρκεια της μεταπολεμικής εποχής, δημιούργησαν ένα ιδιόρρυθμο πολωνικό χαρακτηριστικό: την ανησυχία για την ανοικοδόμηση του κράτους. Ετσι, η παραδοσιακή θεώρηση του αναρχισμού σαν μία κατάσταση χάους ήταν αναπόφευκτα ενωμένη με μία ιδιόζουσα πατριωτική «ψύχωση», η οποία εμπεριείχε εν δυνάμει την αγάπη προς τη «μητέρα-πατρίδα» και την προθυμία να θυσιάσουν όλες οι αξίες στο θώμο της ισχυροποίησής της. Και σ' αυτή τη χρονική περίοδο -περισσότερο, ίσως, απ' ό,τι σε οποιοδήποτε άλλο μέρος- αναδύθηκε αυτό το τερατώδες πλάσμα αχώριστο από το κράτος: ο άνθρωπος της πολιτικής.

Αυτή η μορφή υποτέλειας παρέμενε σαν απόδειξη ενός αδιανόητου μηχανισμού: της καθημερινής θεώρησης της οποιασδήποτε αντίθεσης στο κράτος σαν απειλής για αυτή την ίδια την υπόστασή του. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, όλη η δυναμική της κοινωνίας καθώς επίσης και οι προσπάθειές της επικεντρωνόνταν αποκλειστικά στην εξυπηρέτηση της ιδέας της ανόρθωσης του κράτους. Δεν είναι περίεργο λοιπόν που η ιδέα της καταστροφής του κράτους, αλλά και της οριοθέτησής του σε σχέση με την κοινωνική ζωή, όχι μόνο δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί αλλά, ακόμη περισσότερο θεωρείτο σαν τη χειρότερη προδοσία. Στο τέλος, το παλιό δόγμα «Θρησκεία, Τιμή και Πατρίδα» απέκτησε βαθιές ρίζες στη συνείδηση του μέσου Πολωνού και έτσι συνεχίζει.

Αυτά τα προβλήματα μπορεί να είναι ακατανόητα για την πλειοψηφία των συντρόφων στο εξωτερικό, τουλάχιστον μέχρι ενός σημείου, αλλά οφείλουμε να καταγράψουμε το γεγονός ότι τα αιώνια προβλήματα της διάδοσης των αναρχικών ιδεών - που προέρχονται από την περιθωριοποίηση και τις παρερμηνείες - συνυπάρχουν με αναρίθμητα εμπόδια, χαρακτηριστικά μονάχα αυτής της χώρας. Αυτά τα εμπόδια λειτουργούν έτσι ώστε η προώθηση του αναρχισμού να είναι υπερβολικά δύσκολη και μας οδηγούν στο να επιλέγουμε τις μεθόδους μας πολύ προσεκτικά.

Γιατί η έλλειψη ευνοϊκής διάθεσης, από τη μεριά της κοινωνίας, προς τον αναρχισμό, δεν προέρχεται από τους συνηθισμένους φόβους ενός πολίτη που αντιμετωπίζει την απειλή του νόμου, αλλά από έναν πατριωτισμό υποσυνείδητα καλλιεργημένο για πολλά χρόνια. Και αυτή υπήρξε η αιτία που δυσκόλευε πάντα οποιαδήποτε ανάπτυξη του αναρχισμού στην Πολωνία, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια της ολοκληρωτικής εξάρτησής της από τους ισχυρούς γείτονές της.

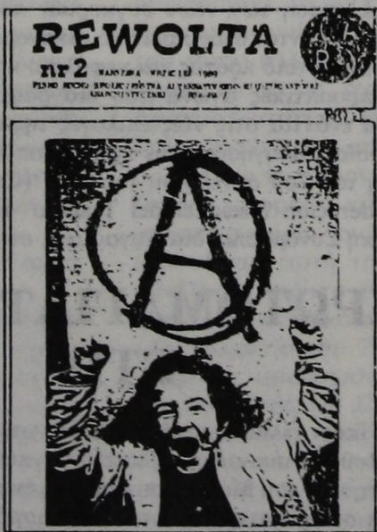
Η ανάπτυξη της επαναστατικής

σκέψης στην Ευρώπη, στα τέλη του 19ου αιώνα, δεν επηρέασε την αναρχική προπαγάνδα αν και όλα έδειχναν ότι αυτό όφειλε να είχε συμβεί. Βέβαια οι αναρχικοί δραστηριοποιούνταν και πριν το 1900, αλλά κάπως σποραδικά, ενώ τη δράση τους αυτή κάλυπταν οι σοσιαλιστικές ιδέες που ολοένα κέρδιζαν έδαφος.

Λίγο πριν την Επανάσταση του 1905-1907 εμφανίστηκαν κάποιες ομάδες καλύτερα οργανωμένες, η πλειοψηφία των οποίων προέρχονταν από την Ιουδαϊκή κοινότητα που αριθμούσε πολλά μέλη εκείνη την εποχή. Στην αρχή αντιμετώπιζαν δυσκολίες και η δραστηριότητά τους ήταν πρακτικά περιορισμένη στη διάδοση της ιδέας του διαχωρισμού της κοινωνίας από το κράτος και στη δημιουργία ελεύθερων κοινοτήτων. Στη συνέχεια οι ομάδες αυτές περιθωριοποιήθηκαν, ενώ τις διαδέχτηκαν μορφές ένοπλης δράσης με εκτελέσεις προσώπων και βομβιστικές επιθέσεις. Οι ενέργειες αυτές τράβηξαν την προσοχή της αστυνομίας και όταν μετά από λίγο ξέσπασε βίαιη και μαζική καταστολή, η πλειοψηφία αυτών των ομάδων εξαφανίστηκε.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

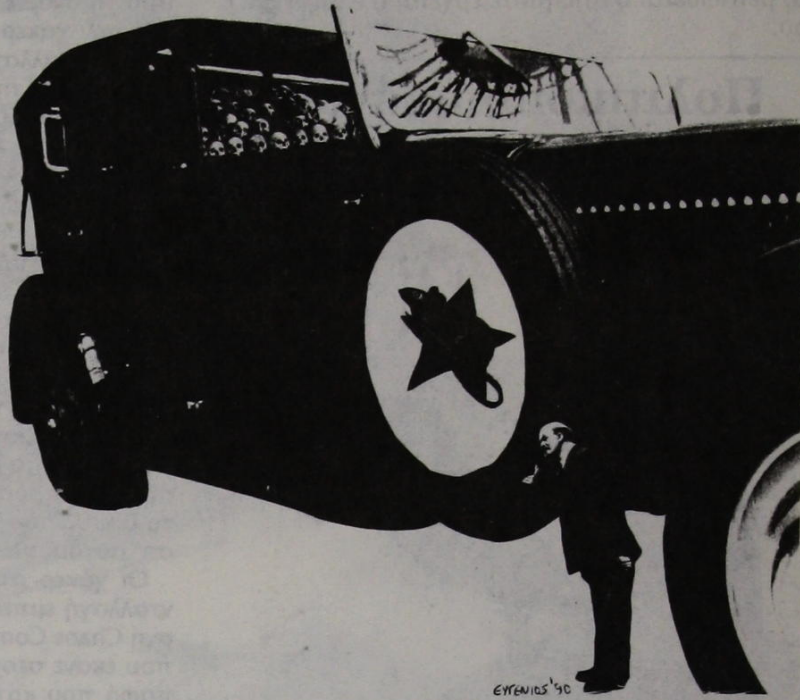
Την ίδια χρονική περίοδο έγινε προσπάθεια να δημιουργηθεί η Αναρχική ομοσπονδία Πολωνίας-Λιθουανίας αλλά, εξαιτίας αναρίθμητων προβλημάτων αυτοδιαλύθηκε πριν καν δραστηριοποιηθεί. Στο μεταξύ, η ευφορία που δημιούργησε η επανάσταση του 1905-1907, έφερε τους αναρχικούς κοντά στην εργατική τάξη, δημιουργώντας έτσι το έδαφος για την μελλοντική ανάπτυξη του συνδικαλισμού. Στην προβολή των εργατικών διεκδικήσεων και ελευθεριών, πρωτοστάτησαν οι Jozef Zelinski, Walentyn Wroblewski και Edward Abramowski, οι οποίοι και έγιναν γνωστοί για την προπαγάνδη της ιδέας της ελεύθερης κοινωνίας, βασισμένης στη συνεργασία και την αμοιβαία βοήθεια (αυτό το πρόγραμμα έγινε αποδεκτό και από την «Αλληλεγγύη» σε πρώτη φάση, αλλά στη συνέχεια εγκαταλείφθηκε). Ο Jozef Zelinski μπορεί να συγκριθεί με τον Nieuwenhuis στις προσπάθειές του να οργανώσει τους εργάτες, αλλά και σε σχέση με τη διάδοση των αντιμιλιταριστικών ιδεών, οι απόψεις τους έχουν πολλά κοινά σημεία. Τα

πρόσωπα αυτά, με μοναδικό μέσο τις συζητήσεις αλλά και κάποια φυλλάδια, κατάφεραν να δώσουν μια δυναμική ώθηση στον πολωνικό αναρχισμό.

Μετά την ανάκτηση της πολωνικής ανεξαρτησίας στα 1918, οι αναρχο-συνδικαλιστές αναπτύχθηκαν δυνα-

ΛΕΞΕ ΤΟ ΑΥΘΕΝΤΙΚΟ ΟΧΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!

μικά μέχρι μετά το 1926 οπότε και ήταν δύσκολη η πραγματοποίηση οποιασδήποτε δραστηριότητας εξαιτίας του στρατιωτικού πραξικοπήματος του Pilsudski. Αμέσως μετά γεννήθηκε η «Powszechna Kofederacja Związków Zawodowych», με πλειοψηφία από αναρχοσυνδικαλιστές. Η ZZZ είχε γύρω στις 148.000 ενεργά μέλη και επρόκειτο να ενωθεί με την ΑΙΤ αλλά το ξέσπασμα του Β παγκοσμίου πολέμου την εμπόδισε. Διατήρησε όμως στενές σχέσεις με τους αναρχοσυνδικαλιστές του εξωτερικού, ανάμεσα σ' αυτές με την Νορβηγική «Sindikalistisk Verbund», την οργάνωση που στήριξε οικονομικά την «Αλληλεγγύη» όσο καιρό έδινε την εντύπωση μιας συνδικαλιστικής οργάνωσης.

Κατά την διάρκεια του Β Παγκοσμίου πολέμου, η ZZZ πήρε μέρος στη μάχη ενάντια στους κατακτητές, δημιουργώντας τις δικές της αντάρτικες ομάδες με το όνομα «Polska Armia Ludowa» (κάποιες απ' αυτές τις ομάδες πήραν μέρος στις σκληρές μάχες της παλιάς πόλης στην διάρκεια της εξέγερσης της Βαρσοβίας το 1944).

Μετά τον πόλεμο, πολλές αναρχικές ομάδες εξαφανίστηκαν εξαιτίας των σταλινικών εκκαθαρίσεων. Παρά το γεγονός αυτό, οι αναρχικές ομάδες διατηρήθηκαν διάσπαρτες και περιθωριοποιημένες, μετά την δεκαετία του 40.

Κατά την διάρκεια των εξεγέρσεων του 1956, 1968 και 1970 ο αναρχισμός ασπάζεται θέσεις ημι-διανοουμενιστικές και της υποκουλτούρας, ενώ η κατάσταση διατηρείται έτσι μέχρι την γνωστή νύχτα της 13ης του Δεκέμβρη του 1981, όταν η φιλοσοβιετική κυβέρνηση έστειλε το στρατό να καταστείλει την επαναστατική διάθεση των πολιτών.

ΜΕΤΑ ΤΟ 1981

Η επανεμφάνιση και αναζωογόνηση του αναρχισμού μετά το 1981 αποτελεί ένα φαινόμενο περίεργο. Και λέμε περίεργο γιατί, λόγω της ύπαρξης όλων των ειδικών συνθηκών που προαναφέραμε, φαινόταν να αποκλείεται η οποιαδήποτε άλλη κοινωνική ομάδα. Αυτό οφειλόταν κυρίως σε νεαρά άτομα, που το μίσος τους ενάντια στο κομμουνιστικό σύστημα δημιουργούσε τελικά ένα συναίσθημα κάθετα αντίθετο προς οποιαδήποτε μορφή εξουσίας.

Ενα από τα πρώτα δείγματα του οργανωμένου αναρχικού κινήματος, υπήρξε η δημιουργία της «Ruch Społeczeństwa Alternatywnego» (RSA) στα 1983, η οποία προπανάνδιζε τη δη-

μιουργία μιας αυτοδιοικούμενης κοινωνίας πολύ γρήγορα η RSA απλώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα. Δραστήρια ομάδα υπήρξε επίσης η «Wolność i Pokój» (WIP), γνωστή για τις αντιμιλιταριστικές ιδέες και την οικολογική δραστηριότητά της.

Αυτές οι ομάδες υπήρξαν οι πρώτες που προπαγάνδισαν και οργάνωσαν διαδηλώσεις ενάντια στην παρουσία σοβιετικών στρατευμάτων στην Πολωνία, εκδηλώσεις συμπαράστασης σε άτομα στα οποία οι αρχές δεν έδιναν διαβατήριο και άλλες ενέργειες ενάντια στο αυταρχισμό του κράτους. Το καλοκαίρι του 1988, με πρωτοβουλία διάφορων αναρχικών ομάδων, (η RSA και η WIP ανάμεσα σ' άλλες) δημιουργήθηκε ένα είδος δικτύου για ανταλλαγή πληροφοριών (ονομαζόμενο «Miedzynastowska Anarchistyczna» - MA). Η ιδέα είχε θετική απήχηση και η MA έγινε ένα σημαντικό μέσο επικοινωνίας ανάμεσα στις ομάδες, ανταλλαγής ειδήσεων, πληροφοριών και διανομής αναρχικού τύπου.

Η πρώτη εθνική συνδιάσκεψη της MA πραγματοποιήθηκε τον Σεπτέμβριο του 1988, με 100 περίπου αντιπροσώπους από 20 πόλεις-κέντρα της χώρας. Στην επόμενη συνδιάσκεψη, τον Ιούνιο του 1989 (με παρουσία αντιπροσώπων από ΕΣΣΔ, Αν. Γερμανία, Ουγγαρία, Σουηδία, Γαλλία, Ισπανία και Κάτω Χώρες) δημιουργήθηκε η αναρχική Ομοσπονδία, ενώ αργότερα (τον Νοέμβρη του ίδιου χρόνου), κατά την διάρκεια της διήμερης συνάντησης των αντιπροσώπων των σημαντικότερων πόλεων ολοκληρώθηκε και τυπικά η διαδικασία με την δημοσίευση της «διακήρυξης της Ομοσπονδίας». Τα μέλη των τοπικών ομάδων, ενώσεις, κινήματα, άτομα και εκδοτικές ομάδες προσχώρησαν σ' αυτήν.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Η πλειοψηφία των τοπικών ομάδων δραστηριοποιούνται κυρίως μέσα στην περιοχή τους (π.χ. η «Lubelska Autonomiczna Grupa Anarchistyczna» (LAGA) στην Lublin, η «Ruch Alternatywny Młodzieży Polskiej» (RAMP) στην Koszalin, κ.λ.π.) εκδίδοντας έντυπα και περιοδικά (τα πιο γνωστά απ' αυτά είναι: «Rewolta» που εκδίδεται από την RSA Βαρσοβίας, η «Rebeliant Poranny», όργανο των αναρχικών της Σιλεσίας, η «Atak», που εκδίδεται από τους αναρχι-

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΚΙΝΕΖΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ο Pa Chin, γνωστός Κινέζος συγγραφέας και μεταφραστής, συνελήφθη στα 85 του χρόνια επειδή εξέφρασε δημόσια τη γνώμη του, σαν μέλος της Ένωσης Κινέζων λογοτεχνών, υπέρ της εξέγερσης των φοιτητών και εργατών του Πεκίνου, τον Ιούνιο του '89. Στη συνέχεια ο Pa Chin ήταν ανάμεσα στους αντικαθεστωτικούς που απελευθερώθηκαν από τις κινεζικές αρχές, σύμφωνα με την αγγλική αναρχική εφημερίδα Freedom.

Pa Chin in 1941

Για 50 ολόκληρα χρόνια ο Pa Chin διατηρεί τις αναρχικές του απόψεις, παρόλες τις διώξεις που έχει υποστεί. Κατά τη διάρκεια της Πολιτιστικής Επανάστασης στην Κίνα, ο Pa Chin χρησιμοποιήθηκε για τον παραδειγματικό όσως δεν πειθαρχούσαν στις επιταγές του καθεστώτος: η τηλεόραση πρόβαλλε σκηνές από τα βασανιστήρια, όπου οι βασανιστές υποχρέωναν τον Pa Chin να γονατίσει πάνω σε σπασμένα γυαλιά ώστε να ομολογήσει τις αμαρτίες του. Παρ' όλα αυτά, αντί για δήλωση μετανοίας, η δήλωσή του ήταν πολύ διαφορετική: «Έχω τις ιδέες μου κι εσείς έχετε τις δικές σας. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να με σκοτώσετε». Όμως οι κινεζικές αρχές δεν τον σκότωσαν αλλά τον έστειλαν σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας, όπως και το γιό του και τη γυναίκα του, που πέθανε αργότερα χωρίς να της παρασχεθεί καμμία ιατρική βοήθεια.

Μέχρι το 1958, τα έργα του Pa Chin θεωρούνταν μεν σημαντικά λογοτεχνικά επιτεύγματα, αλλά δέχονταν σκληρή

κριτική γιατί δεν ακολουθούσαν τη μαρξιστική ορθοδοξία. Για να δημοσιευτούν τα βιβλία του, οι χαρακτήρες άλλαξαν από αναρχικοί σε κομμουνιστές, και οι φωτογραφίες στους τοίχους από εικόνες του Μπακούνιν σε φωτογραφίες του Μάο. Οι αλλαγές, όμως, αυτές -επειδή ήταν μόνο φραστικές- δεν ήταν ικανοποιητικές. Αρκετοί μαρξιστές συγγραφείς καταδίκασαν τα έργα του Pa Chin, όπως ο Yao Wenyan που είχε χαρακτηρίσει τις νουβέλλες του σαν «προπαγάνδα υπέρ της φιλοσοφίας του Κροπότκιν» και υποστήριξε ότι «η αναρχική λογοτεχνία είναι πρόξενος αποσύνθεσης γιατί οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερες συγκρούσεις». Ο ίδιος ο Yao Wenyan καταδικάστηκε αργότερα σε 20 χρόνια φυλάκιση επειδή «υ-

ποστήριξε τη συμμορία των τεσσάρων». Άλλος συγγραφέας, ο Hu Wanchun αποκέρυσε τα έργα του Pa Chin σαν «δηλητηριώδη παράσιτα». Ο ίδιος όμως ο Pa Chin -παρόλο που έκανε ορισμένες αλλαγές στα βιβλία του για να περνούν τη λογοκρισία- δεν αποκέρυσε τις απόψεις του. Έτσι, οι φρουροί της επανάστασης εισέβαλλαν στο σπίτι του και τον συνέλαβαν, αυτόν και τη γυναίκα του Ziao Shan για να τους οδηγήσουν στη συνέχεια στα στρατόπεδα εργασίας. Ένα χαρακτηριστικό της βαρβαρότητας των κομμουνιστών ήταν ότι σημάδεψαν την Ziao Shan με επιγραφή «Στοιχείο με επιδρατικές σκέψεις» όπως έκαναν σε πολλούς αντικαθεστωτικούς την περίοδο εκείνη, για την οποία λίγα είναι γνωστά. Σήμερα,

οι κινεζικές αρχές απελευθέρωσαν τον Pa Chin κι άλλους γνωστούς αντικαθεστωτικούς, σε μια χειρονομία φιλελευθεροποίησης προς τη δύση, άγνωστος όμως παραμένει ο αριθμός των φυλακισμένων και εκτελεσθέντων, καθώς καθημερινά ο τύπος μας τροφοδοτεί με ειδήσεις για την εκτέλεση ατόμων που κατηγορούνται για «χουλιγκανισμό». Κανείς βέβαια δεν μπορεί να αποκλείσει την πιθανότητα, η ορολογία που ονόμαζε τους αντικαθεστωτικούς «στοιχεία με επιδρατικές σκέψεις» να τους έχει μετονομάσει σήμερα σε «χουλιγκαν». Και αν ο καπιταλισμός δεν κατέργρευσαν σαν χάρτινος τίγρης, όπως προφήτευε ο Μάο, το ίδιο ισχύει και για τον κινέζικο τίγρη που ακόμα δείχνει τα δόντια του.

από σελ. 8

κούς της Koszalin, η «Awers» που εκδίδεται από την RAMP, το «IPA» που κυκλοφορεί στο Wrocław, η «Fraternité» στη Βαρσοβία κ.λ.π. Όλες αυτές οι ομάδες είναι μέλη της Ομοσπονδίας). Παράλληλα, οι αναρχικοί συνεργάζονται με ελευθεριακές ομάδες, οικολόγους καθώς και με ομάδες για την απελευθέρωση των ζώων. Συχνά νέες ομάδες κάνουν την εμφάνισή τους, ενώ η καταγραφή όσων ήδη υπάρχουν είναι ιδιαίτερα δύσκολη (μία απ' αυτές είναι η «Zawodowy Związek Federacyjny» που οργανώνει εκδηλώσεις για όσους παίρνουν μειωμένη αμοιβή στο διάστημα που πραγματοποιούν εναλλακτική κοινωνική θητεία).

Στην πραγματικότητα, αυτό που εκτιμάται σαν παράγοντας υπερβολικά ευνοϊκός για την προώθηση του αναρχισμού στην Πολωνία, είναι ότι η «Αλληλεγγύη», που έχαιρε ιδιαίτερης εκτίμησης στο παρελθόν, έχει πλέον οριστικά πέσει σε ανυποληψία. Η φάρσα της «στρογγυλής τράπεζας» και η τελική συμφωνία με τους κομμουνιστές, εξαιτίας της οποίας η «Αλληλεγγύη» απέκτησε σημαντικά προνόμια ερήμην της εργατικής τάξης, είναι η καλύτερη απόδειξη της καθημερινά αυξανόμενης δυσαρέσκειας. Χωρίς αμφιβολία, μετά τις τελευταίες εκλογές, η πλειοψηφία του λαού ελπίζει ότι με τον Μαζογκέφσκι η κυβέρνηση θα είναι «κυβέρνηση όλων των Πολωνών», αλλά αυτό δεν μπορεί να σταματήσει το συναίσθημα της απογοήτευσης και της κοινωνικής δυσαρέσκειας που είναι σήμερα περισσότερο ορατά από οποιαδήποτε άλλη φορά.

Τελικά το απελπισμένο «άλμα προς τον καπιταλισμό» οδήγησε κυρίως στην εξάπλωση της φτώχειας και αυτή με την σειρά της σε λήψη μέτρων ασυνήθιστων ως τώρα για κομμουνιστική κυβέρνηση. Αυτό είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο και ούτε ένας υπεύθυνος για την οικονομία δεν υπήρξε ικανός να εξηγήσει την καταστροφή. Παράλληλα, χιλιάδες παράλογοι κανονισμοί κληροδοτημένοι από την προηγούμενη κυβέρνηση αποτελούν εμπόδιο για οποιαδήποτε πρόγραμμα οικονομικής ανάπτυξης της χώρας, ενώ οι παλιές μέθοδοι χειραγώγησης των πολιτών ψηφοφόρων χρησιμοποιούνται ξανά (είναι γνωστό το παράδειγμα της «Αλληλεγγύης» και των προεκλογικών υποσχέσεων της προς τους φαντάρους όταν πολύ γρήγορα όλος αυτός ο κόσμος ξεχάστηκε μαζί με τα προβλήματά του).

Η «Αλληλεγγύη» είναι σήμερα ένα πολιτικό κίνημα ετοιμοθάνατο με τα ηγετικά στελέχη της να δρουν σαν μεγάλα αφεντικά στην κυβέρνηση, ενώ η ένωση των εργατών βρίσκεται σε πλήρη παράλυση (αν και οι ομάδες όπως η «Solidarnosc Walczaca» και η «Solidarnosc 80» είναι κάθετα αντίθετες με την τακτική της «Αλληλεγγύης/κομμουνιστικής κυβέρνησης» και αυτό είναι θετικό). Από την άλλη μεριά, ο Βαλέσα ενώ φροντίζει να συντηρεί την προηγούμενη ιστορία του, ταυτόχρονα αποφεύγει έξυπνα οποιαδήποτε ευθύνη για όσα συμβαίνουν σήμερα.

Και ενώ η κυβέρνηση χρησιμοποιώντας απατηλά μέσα, κερδίζει δημοτικότητα ανεξάρτητα από το τίμημα, το πρόγραμμα ανόρθωσης της οικονομίας προτείνει αν και μιλάει για

ευκαιρίες για όλους, στην πραγματικότητα είναι μια «αγγελία φτώχειας». Η παλινόρθωση του καπιταλισμού (λέξη προσεκτικά κρυμμένη) και η ταυτόχρονη συντήρηση των υπολειμμάτων του κομμουνισμού μπορούν μονάχα να προωθήσουν το μελλοντικό διαχωρισμό της κοινωνίας σε πολύ πλούσιους και πολύ φτωχούς.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΠΟΛΩΝΙΑ ΣΗΜΕΡΑ

Υπάρχει πολύ δουλειά για τους αναρχικούς σήμερα. Η κοινωνική δυσαρέσκεια-που μπορεί να οδηγήσει σε μια εξέγερση- αποτελεί ευνοϊκό παράγοντα για μία αποτελεσματική

κή διάδοση των αναρχικών ιδεών. Τούτο όμως προϋποθέτει καθημερινή προσπάθεια από τους Πολωνούς αναρχικούς που, στην πλειοψηφία τους είναι πολύ νέοι (μαθητές και φοιτητές οι πιά πολλοί) και δεν έχουν εμπειρίες από το παρελθόν, γεγονός το οποίο μπορεί να συμβάλλει στην περιθωριοποίησή τους.

Η δραστηριότητα των αναρχικών, άλλωστε, θα ήταν περισσότερο αποτελεσματική αν η οικονομική τους κατάσταση ήταν καλύτερη και είχαν περισσότερες τεχνικές δυνατότητες. Ο αναρχικός τύπος της Πολωνίας δεν μπορεί να συγκριθεί μ' αυτόν της Δύσης αν και ο κόσμος κάνει αληθινές προσπάθειες για την έκδοση ενός εντύπου.

Για όλα αυτά, εμπιστευόμαστε πολύ τους συντρόφους μας στο εξωτερικό. Η βοήθειά τους, τόσο υλική όσο και θεωρητική, μπορεί να συμβάλει αποτελεσματικά στην δημιουργία ενός δυναμικού αναρχικού κινήματος στην Πολωνία.

Piotr Tyminski

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το κείμενο αυτό δημοσιεύεται στην πλειοψηφία των αναρχικών εντύπων στην δυτική Ευρώπη. Για να διατηρηθεί η ύπαρξη και να ενισχυθεί η ανάπτυξη και η πρωτοβουλία των αναρχικών της Πολωνίας, Ουγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Αν. Γερμανίας και ΕΣΣΔ έχει ανοιχτεί ένας λογαριασμός στον οποίο κατατίθενται χρήματα για τους αναρχικούς αυτών των χωρών. Εμβάσματα μπορείτε να στείλετε στην διεύθυνση: «EDITRICE A. CAS. POST. 17120, 20170 MILANO.» καθώς επίσης και στον Carlos Sanz Alonso, στην διεύθυνση της εφημερίδας SOLIDARIDAD OBRERA, με την ένδειξη «για τις ανατολικές χώρες».

Από SOLIDARIDAD OBRERA NO 207

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΚΚΕ.

Η οριακή θεμελιακή κρίση, σ'όλα τα επίπεδα, στα καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης οδήγησε αναπόφευκτα τη γραφειοκρατία σε νέους πολιτικούς χειρισμούς. Η περεστρόικα ήταν ο επαναπροσδιορισμός των υλικών και ιδεολογικών όρων της κυριαρχίας στα καθεστώτα αυτά. Μια πορεία που έμελλε να οδηγήσει τις περισσότερες χώρες σταθερά στη συγχώνευση των γραφειοκρατικών δομών με τις κλασσικές μορφές αστικής οικονομίας και διακυβέρνησης.

Ο μαρξισμός δεν προδίδεται, ούτε υπονομεύεται, μετατρέπόμενος σε απολογητή αυτής της νέας ιστορικής εποχής, αντίθετα φτάνει στο αποκορύφωμά του, δηλαδή από επαναστατικό πρόταγμα και θεωρία κοινωνικής απελευθέρωσης, σ'ένα είδος αποκλειστικής συνεισφοράς προς τον εξορθολογισμό της καπιταλιστικής ανάπτυξης, στο οποίο, απ'τη συνολική του συγκρότηση σαν σύστημα λόγου και πράξης, ήταν προορισμένος να φτάσει.

Η εξισορρόπηση του κρατικού σχεδιασμού με την ιδιωτική πρωτοβουλία ήταν κιόλας επιβεβλημένη τόσο απ'την οριακή κρίση όσο κι από το μίσος των λαών που υπέστησαν την ιστορική δοκιμασία του μαρξισμού λενινισμού στην πράξη. Τα Κ.Κ της Α.Ευρώπης μετεξελίχθηκαν σε φορείς αυτής της εξισορρόπησης, έφτασαν δηλαδή εκεί που, απ'την οριακή κρίση των καθεστώτων τους καθώς και απ'την ενδότερη φύση τους ήταν ταγμένα να φτάσουν. Μια τέτοια μετεξέλιξη παρατηρούμε, όπως ήταν αναμενόμενο, και σ'ολόκληρο το φιλοσοβιετικό κομματικό δίκτυο της Δύσης. Ακόμα και οι πιο συγκρουσιακές συνωμοτικές τάσεις (αντάρτικα) που επιβεβαιώνονταν από το μαρξισμό, κυρίως στις τρίτες χώρες, παρουσιάζουν μια αδιανόητη, μέχρι πριν, διαλλακτικότητα.

Κι αυτό βέβαια όχι μόνο λόγω του εκβιασμού των εξελίξεων στην Α.Ευρώπη, στην οποία έδρισκαν τις διεθνείς τους αναφορές, αλλά και λόγω της εκπλήρωσης στόχων, σ'ορισμένες περιπτώσεις στον υποανάπτυκτο καπιταλισμό, απ'τους οποίους αντλούσαν τη δικαίωση της δράσης τους αυτές οι τελευταίες τάσεις: την εκδιανομή και την ορθολογιστική ανόρθωση του κράτους.

Η διαδικασία όμως της μετεξέλιξης των Κ.Κ στη Δύση παίρνει ένα πολύ πιο τραγικό χαρακτήρα. Όσο κι αν οι φιλοσοβιετικοί φορείς έχασαν τα βασικά σημεία αναφοράς τους, αφού δεν μπορούν πια να παρουσιάσουν την εικόνα σταθερότητας και γαλήνης για τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», παρ'όλα αυτά καταφέρνουν να επιδιώκουν με διάφορους τρόπους και για διάφορους λόγους τα πρότυπα μιας ξεπερασμένης νοοτροπίας και τακτικής ηγεμονισμού, που δυσκολεύουν το έργο της ίδιας τους της μετεξέλιξης.

Κάθε κοινωνικός οργανισμός, όπως έλεγε ο Μαρξ, είναι προορισμένος να ολοκληρωθεί, να εκπληρωθεί την ανάπτυξη των δυνάμεών του σύμφωνα με το είναι του και αυτή η ολοκλήρωση περνά πάντα από αντιφάσεις και συγκρούσεις.

Η ανάπτυξη ή μετεξέλιξη του ΚΚΕ χαρακτηρίζεται από σκληρές συγκρούσεις κι έντονη κρίση την τελευταία περίοδο, επιφέροντας μια σχετική στασιμότητα. Οι πρωταγωνιστές των συγκρούσεων, που βρίσκονται σ'ανώτερα κλιμάκια της ιεραρχίας, εξηγούν τη στασιμότητα και κρίση στο κόμμα. Είτε εκφραστές σχημάτων μιας πρόωγης ιδεολογικής-κομματικής περιόδου, είτε πρωτοπορία στη διαδικασία της μετεξέλιξης του κόμματος και της ιδεολογίας, είναι δέσμιοι της πραγματικής προσωπικής και κοινωνικής τους ύπαρξης: το γεγονός ότι έχουν προνομία και ότι μπορούν να έχουν ακόμα μεγαλύτερα προνόμια τους εξαναγκάζει να επιδιώξουν ανταγωνιστικά, η κάθε «τάση»

για λογαριασμό της, την απόλυτη κυριαρχία του λόγου στον οποίο στηρίζουν τα προνόμια τους και την εξασφάλιση μεγαλύτερων προνομίων.

Η κρίση δρομολογείται στο ΚΚΕ με τη δημιουργία του Συνασπισμού ο οποίος διαμόρφωσε νέους συσχετισμούς δυνάμεων στην ιεραρχία του κόμματος. Κάποιοι έπρεπε να παραχωρήσουν τα προνόμια τους για τους αναγκαίους, στην παρούσα φάση, νεόφερτους άρχοντες της Ε.ΑΡ και άλλων κομματιδίων. Σ'αυτούς που μέλλεται τότε να χάσουν σοβαρούς ηγετικούς ρόλους συγκαταλέγονται άνθρωποι όπως ο Κάππος, ο Κοτζιάς και άλλοι, που ακριβώς γι αυτό το λόγο εχθρεύονται το Συνασπισμό με ιδεολογικά βέβαια προσχήματα.

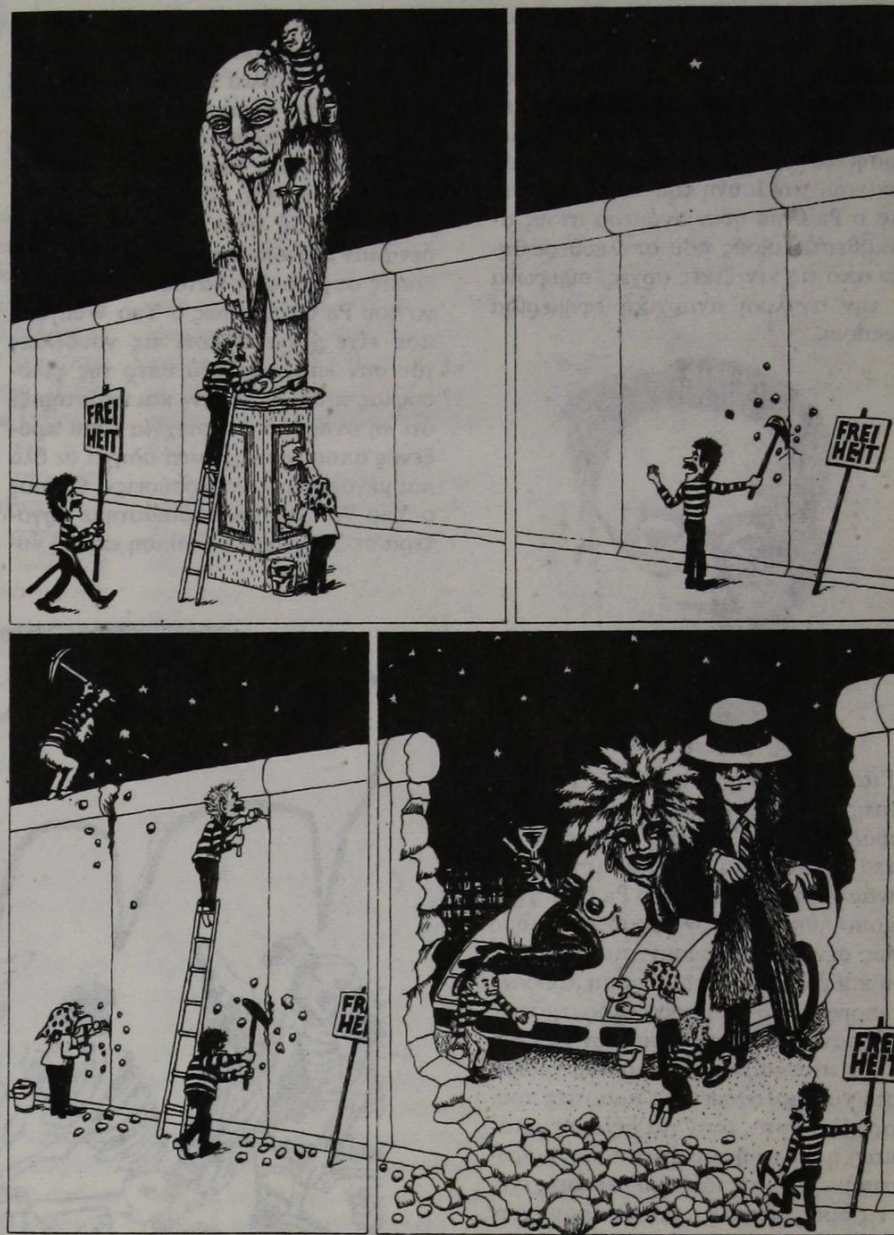
Οι διαφωνούντες, ή καλύτερα αυτοί που πλήρωσαν το κόστος της συγκρότησης του Συνασπισμού δεν αμφισβητούν τους προέδρους, τις κεντρικές επιτροπές, τα πολιτικά γραφεία, την καθοδήγηση, με λίγα λόγια την γραφειοκρατία σαν τέτοια και την ιεράρχηση της οργάνωσης. Αυτά συνεχίζουν για όλους να είναι α priori, γιατί αμέσως μετά την παραίτηση ή τη διαγραφή τους, σπεύδουν στη δημιουργία ενός νέου κόμματος με τα ίδια χαρακτηριστικά και λενινιστική ιδεολογία, διεκδικώντας την ορθοδοξία για λογαριασμό τους. Ποιό θα μπορούσε άλλωστε να είναι το περιεχόμενο της αμφισβήτησης του Κάππου π.χ, ενός ανθρώπου που εκ μέρους του κόμματος για τη σφαγή της Τιεν Αν Μεν, είχε πει ότι το κόμμα δεν μπορεί να τοποθετηθεί πάνω στα γεγονότα επειδή δεν έχει Κ.Ο.Β στο Πεκίνο;

Ποιές θα μπορούσαν να είναι οι απαιτήσεις αυτού του ανθρώπου όταν πάλι με πλήρη επίγνωση των λόγων του είχε παλιότερα χαρακτηρίσει το καθεστώς του δικτάτορα Βιντέλα στην Αργεντινή, ρευστό με τάσεις εκδημοκρατισμού; Η ποιές θα μπορούσαν να είναι οι ιδεολογικές διαφορές του Κοτζιά, ενός «θεωρητικού» που προσπάθησε να «αναλύσει» και να πείσει για την αναγκαιότητα της επέμβασης του στρατού στην Πολωνία το 1981; Εχουμε λοιπόν να κάνουμε, από τότε, με σύγκρουση μηχανισμών κι όχι ιδεολογικών κατευθύνσεων, μ'έναν ιδιαίτερα έντονο ανταγωνισμό εξουσίας.

Τότε οι συγκρούσεις αυτές ξεκαθάρισαν σχετικά εύκολα. Όμως αυτή η σύγκρουση μηχανισμών δεν τελειώνει ασφαλώς με την αποπομπή του Κάππου και την παραίτηση κάποιων που τον ακολουθούν απ'το ΚΚΕ και την ΚΝΕ. Γιατί η σύγκρουση παίρνει νέα διάσταση σήμερα απ'την κατάσταση και προσπάθεια έγκρισης του «Ανανεωτικού προοχεδίου» που επιδιώκουν πάνω στους όρους ηγεμονίας διάφορα νέα στελέχη και φατρίες του κόμματος εν όψει του πρόσφατου συνεδρίου.

Τώρα ξανά, κάποιοι άλλοι καλούνται να πληρώσουν το κόστος της «Ανανέωσης» αφού ένας νέος προσδιορισμός της ιδεολογίας και του κόμματος που επιδιώκεται, απαιτεί νέες ανάγκες και ενδεχομένως νέα προσόντα σ'ανώτερα κλιμάκια της ιεραρχίας του κόμματος. Να λοιπόν ο πυρήνας της πιο πρόσφατης και πιο δύσκολης κρίσης στο ΚΚΕ. Η «ανανέωση» της γραφειοκρατίας και της ιδεολογίας της, μετατρέπεται σ'ένα νέο βωμό όπου καλούνται να θυσιάσουν τα οφίτιά τους τα πρόσωπα -παλαιά κυρίως- που είναι ανίκανα ν'ανταποκριθούν πρακτικά στον επαναπροσδιορισμό των όρων του ηγεμονισμού, δηλαδή στην μετεξέλιξη.

Κι αυτοί όλοι (Φλωράκης, Παπαρήγα κλπ) είναι όσοι περιέμεναν την τελική έκβαση των πρώτων συγκρούσεων κι αποπομπών στο κόμμα. Κατάλαβαν ότι οι νέοι συσχετισμοί δεν ήταν τότε απειλή γι αυτούς και κατάφεραν, υποστηρίζοντας ή ακόμα προωθώντας ενεργά τη μετεξέλιξη, να διατηρήσουν τις ηγετικές θέσεις τους. Δεν υποψιάστηκαν όμως ότι σε σύντομο χρονικό διάστημα νέες μελλοντικές ανάγκες της μετεξέλι-

ξης του κόμματος θα τους καθιστούσαν μη χρήσιμους ή ανίκανους στην αναρχική της ιεραρχίας. Γι αυτό, με τη σειρά τους πια, ανένδοτοι, διατεθειμένοι να μη χάσουν το οποιοδήποτε προνόμια και δεδομένης της πιθανής κατάδικής της περεστρόικα που επιδιώκεται από ένα μέρος της κομματικής γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ δίνοντας πάλι κύρος στην ορθοδοξία, εχθρεύονται -ενισχυόμενοι με τα ορθόδοξα λάβαρα της σοβιετικής μητροπόλης- τη μετεξέλιξη που εξηγήσαμε, απ'την οποία ούτως ή άλλως όμως ένα ΚΚ είναι καταδικασμένο, απ'τη φύση της οντότητάς του να περάσει. Εδώ βρίσκεται και το στοιχείο της τραγικότητας, δηλαδή στο γεγονός ότι αυτοί οι άνθρωποι εναντιώνονται στη νομιμότητα του ίδιου τους του εγχειρήματος. Παράλληλα, το επιπλέον στοιχείο που τους αποκαλύπτει και τους εξευτελίζει ολοσχερώς είναι ακριβώς ότι τα ιδεολογικά προσχήματα που χρησιμοποιούν για την προάσπιση των προνομίων τους, στη σύγκρουσή τους με τις νεοαναδυόμενες φατρίες της «ανανέωσης», είναι τα ίδια ορθόδοξα προσχήματα που χρησιμοποίησε το πρώτο, εχθρικό γι αυτούς τότε, ρεύμα συγκρούσεων και διαφωνιών (Κάππος κλπ). Δηλαδή ότι οι «ανανεωτικές» προτάσεις υπονομεύουν κι απειλούν τη μαρξιστική λενινιστική ταυτότητα και υποδιβάλλουν το κόμμα σε ρεφορμιστικό όργανο. Στο ΚΚΕ βέβαια, όπως συνήθως, η σύγκρουση μηχανισμών παίρ-

νει και τραγελαφικό χαρακτήρα σε τέτοιο βαθμό, που βλέπουμε διάφορους πρώην τιμητές της ορθοδοξίας, ακόμα και κατά τη διάρκεια της ύπαρξης του Συνασπισμού, ξαφνικά να γίνονται σήμερα υποστηρικτές της «ανανέωσης». Το παράδειγμα του Γ. Φαράκου είναι χαρακτηριστικό: ένας άνθρωπος, που ο παραμερισμός του είναι ζήτημα χρόνου, γιατί λοιπόν από πρωτοπόρος της ορθοδοξίας να μην γίνει υποστηρικτής της «ανανέωσης»;

Αν και ανίκανους κι αυτούς να ανταποκριθεί στη νέα τάξη ηγεμονισμού που επιδιώκει η «ανανέωση», μπορεί το γλύψιμο του προς τους «ανανεωτικούς» να τον κρατήσει σε μια αξιόλογη προνομιακή θέση. Διαισθανόμενος, μακροπρόθεσμα, την επικράτηση της «ανανέωσης», ίσως κι επειδή για πάντα παραμερισμένος απ'τις φατρίες των ορθόδοξων, του μένει μόνο να ποντάρει στο γλύψιμο. Όσο για στελέχη όπως η Δαμανάκη και άλλοι που καταφέρνουν μέχρι τώρα να προσαρμόζονται και να κυριαρχούν, αποδεικνύονται άνθρωποι με ισχυρές ικανότητες ευελιξίας και αναρχικής. Η σημερινή κρίση επιβεβαιώνει ότι με όποιο τρόπο κι αν οι σημερινές ή αυριανές ιεραρχικές ανακατατάξεις στιγματίζουν τη μορφή του ΚΚΕ, θα είναι πάντα καθαυτό ένα πεδίο ανταγωνισμού εξουσίας και σαν τέτοιο θα αποτελεί οργανικό μέρος της εκσυγχρονιστικής αναπτυξιακής λογικής του συστήματος.

ΜΕΤΕΞΕΛΙΞΗ ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΙΑΚΗ ΚΡΙΣΗ.

Αν απ'το χώρο της ηγεσίας του ΚΚΕ και της ΚΝΕ ενοχλήθηκαν πολλά πρόσωπα αφού ο Συνασπισμός, σαν σημείο της μετεξέλιξης του κόμματος, έμπαινε εμπόδιο στην κομμουνιστική τους άνοδο και καριέρα, τότε πως θα μπορούσε να ερμηνευτεί η σύγκρουση μεταξύ ανθρώπων που βρίσκονται στη βάση της ιεραρχίας;

Για έναν εργατή ή φοιτητή που εκτελεί αποφάσεις της καθοδήγησης, τα ιδεολογικά επιχειρήματα δεν μπορεί να

αποτελούν επίφαση για ηγετικά συμφέροντα γιατί απλά δεν έχουν τίποτα αυτοί οι άνθρωποι. Γέννημα θρέμμα της ορθόδοξης διδασκαλίας μπαίνουν στην πρωτοπορία της υπεράσπισης της τη στιγμή που είναι πια άχρηστη για τους δασκάλους τους.

Πρόκειται σαφώς για υπαρκτά πρόβλημα: την πρώτη περίοδο του Συνασπισμού κάποιοι ήταν τόσο πολύ εξαρτημένοι απ'τους μύθους του δόγμα-

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απάτη από τους ανθρώπους της πολιτικής. Η ζωή τους είναι σταθερά εξαρτημένη από επιλογές που βρίσκονται μακριά από εκείνες που είναι για τους ανθρώπους κύριες και πρωταρχικές.

Σε αυτήν την προοπτική, μόνος εναντίον όλων, ο άνθρωπος που σκέπτεται, βρίσκεται μπροστά σε μια επιλογή, ή να δείχνει σκληρός και άκαμπτος με τον εαυτό του και τους άλλους, ή να πέφτει μέσα σ' εκείνο το θάραθρο των συμβιθασμών και των ευγενιών οι οποίες κάνουν να φαίνεται η δράση σαν η καλύτερη λύση για να κάνει κανείς λίγα ή τίποτα.

Πιστεύω ότι συχνά δεν αντιλαμβανόμαστε πως η πολιτική πράξη έχει την υπεροχή και στην οικονομική πράξη και πως η περιθωριακή χρησιμότητα των πολιτικών σχέσεων την κάνει να υπερισχύει των πραγμάτων που μπορούμε να κάνουμε για να ζήσουμε καλύτερα την ζωή μας.

Είμαστε πολιτικοί ακόμη και χωρίς να το θέλουμε. Όχι τόσο όταν αναφερόμαστε στις μεγάλες ιστορικές διαπραγματεύσεις του κράτους ή των άλλων επιπέδων της κυριαρχίας, όσο όταν διαχειριζόμαστε - μέσα στον μικρόκοσμο της καθημερινής ζωής - τις σχέσεις με τους άλλους, τον μικρό χώρο «δύναμης» που πρέπει να κατακτήσουμε.

Εν τέλει δηλώνουμε ευαίσθητοι και αδύναμοι, προσπαθούμε να είμαστε ανεκτικοί με τους άλλους, ευαίσθητοι στο να αναπτύξουμε τις ιδέες μας, υποκριτικοί και μελιστάλακτοι στο να υπενθυμίζουμε την διαφωνία μας. Όταν μας έρχεται διάθεση εξέγερσης και θα θέλουμε να ορμήσουμε εναντίον αυτού που διαφωνεί μαζί μας, εναντίον -πιο συχνά- στον εχθρό μας, αμέσως εμφανίζεται μια ταμπέλλα των δυνατοτήτων και της τιμής που πρέπει να πληρώσουμε. Ενας μοχθηρός μηχανισμός μας σπρώχνει να εξετάσουμε καλύτερα την «κατάσταση», να αξιολογήσουμε υπέρ ή εναντίον, να υπολογίσουμε τα επακόλουθα μακάρι σε διαφορετικές συνθήκες, συνθήκες στις οποίες η προσωπική στιγμή ή η φύση μας θα είχαν ίσως υπερισχύσει.

Όταν εξετάζουμε τα πράγματα αφηρημένα στον κλειστό χώρο των λέξεων, παίζοντας με τα φαντάσματα της ορολογίας, τότε λοιπόν είμαστε απόλυτα σύμφωνοι με μας τους ίδιους και με τον κόσμο μας και με τον δικό μας τρόπο που υποφέρουμε και σκεπτόμαστε την ζωή μας. Αλλά όταν οι ιδέες οι εμπειρίες, οι αντιθέσεις, μας μεταφέρουν μπροστά σε σχέσεις πιο σύνθετες, γιατί μας μεταφέρουν στο εσωτερικό των συμφερόντων των πολιτικών δυνάμεων, δεν παραμένουμε «εμείς οι ίδιοι» αλλά γινόμαστε οι τυφλοπόντικες στην αναζήτηση της «αλήθειας».

Και από αυτήν την στάση που σε άλλες καταστάσεις θα είχαμε χαρακτηρίσει όχι μόνο αφορήτη αλλά απεναντίας αδιανόητη γινόμαστε κήρυκες και υποστηρικτές. Και κάτι περισσότερο. Από την στιγμή που πήραμε τον δρόμο αυτόν της πολιτικής αξιολόγησης των δυναμικών σχέσεων και προοπτικών, δεν αντιλαμβανόμαστε πως η ίδια αρχική μας επιλογή μάς ωθεί σε κρίσεις που καταδικάζουν τα αρχικά βασικά κριτήρια που υποστηρίζουμε σαν επαναστάτες. Και δεν αντιλαμβανόμαστε αυτό το οποίο αντικειμενικά οι δικιές μας αρχικές επιλογές, οι δικές μας επιθυμίες μπορούν να ορίσουν. Δυστυχώς κλεισμένοι μέσα στον διεφθαρμένο κύκλο των «εύκολων επιβεβαιώσεων» δεν γυρίζουμε πίσω για κανένα λόγο. Προτιμάμε να πάμε μπροστά, πρέπει να πάμε μπροστά μέχρι τις πιο ακραίες συνέπειες. Το αναπόφευκτο των πράξεών μας και οι συνέπειες βρίσκονται κοντά-κοντά μέσα στις λανθασμένες μας αξιολογήσεις. Αλαζονεία και αγάπη μάς εμποδίζουν να λύσουμε τον κόμβο.

Τι να κάνουμε;

Σαν πρώτο πράγμα θα πρέπει να πετάξουμε το φάντασμα της πολιτικής απόφασης. Σε καμιά στιγμή, ποτέ και για κανένα λόγο, αυτή θα πρέπει να υπερισχύσει των δικών μας επαναστατικών επιλογών, που όπως όλοι γνωρίζουμε είναι επιλογές αξιών και δεν μπορούν να συγχέονται με τις στρατηγικές ή τακτικές επιλογές στις οποίες από καιρό σε καιρό είμαστε ολιγότερο ή περισσότερο επιρρεπείς να τις ορίσουμε σαν αποδεκτές. Θα πρέπει να απορρίψουμε την ποσοτική λογική εξ αιτίας των ευκαιριών που θα μπορούσαμε να χάσουμε, των σχέσεων που μπορούσαμε να καταστρέψουμε, των εικόπων που θα έπρεπε να θυσιάσουμε. Θα πρέπει να τα πετάξουμε όλα αυτά, ακόμη και με το κόστος τού να πρέπει να ξαναρχίσουμε από την αρχή κάθε φορά με αυτήν την «άμβλυνη» την οποίαν όλοι οι επαναστάτες θα πρέπει να συντηρούν και την οποία θεωρούμε από καιρό σε καιρό σαν απαραίτητο στοιχείο της ταξικής πάλης.

Και έπειτα για να μην μιλάμε συνεχώς θα πρέπει να εργαστούμε για γίνονται δυνατές οι πολιτικές πράξεις. Στην περίπτωση που αυτές για έναν οποιοδήποτε λόγο παρουσιάζονται σαν αναγκαίες θα πραγματοποιούνται. Αλλά θα έχουμε πάντα υπ' όψη πως κάνουμε συγκεκριμένες επαναστατικές θυσίες. Θα πρέπει δε να ελευθερώσουμε έναν μηχανισμό προειδοποίησης και κινδύνου. Σε αυτήν την διεύθυνση θα πρέπει να υποστηρίξουμε όχι μόνο τις επαναστατικές μας πεποιθήσεις αλλά και την σκληράδα της καρδιάς μας. Όχι στην ασάφεια των λέξεων αλλά στην πραγματικότητα των πραγμάτων. Δυστυχώς συχνά παρασυρόμαστε από αισθήματα γεμάτα από καλωσύνη και αδελφοσύνη, αισθήματα που ο καθένας από μας έχει μέσα του, πάντα ανήσυχοι στο ότι θα τα χάσουμε στον δρόμο ή θα μας τα χαλάσουν οι καπιταλιστικοί μηχανισμοί.

Εξ αιτίας αυτής της ανησυχίας δεν βλέπουμε την στιγμή να βγάλουμε έξω όσα μένουν από το «ανθρώπινο» που υπάρχει μέσα μας. Μπροστά σε ένα γεγονός είμαστε έτοιμοι να συγκινηθούμε και να δακρύσουμε. Δεν λέγω πως αυτή η συμπεριφορά είναι αρνητική. Αλλά ισχυρίζομαι πως όταν υπερισχύει αυτή, κατασκευάζεται η άλλη πλευρά της πολιτικής σκηνής, η συναισθηματική πλευρά ή εάν προτιμάτε η προσωπική πλευρά. Αμφότερες οι πλευρές αυτές είναι δυνάμεις οι οποίες μας μεταφέρουν μακριά από μια σωστή αξιολόγηση του θέματος που εξετάζουμε.

Όλο σχεδόν το σύνολο των συντρόφων δεν συμφωνεί με αυτές τις θέσεις. Οι πιο τρέχουσες πρακτικές μιλούν για κενότητα και για έλλειψη ηθικής, για επαγγελματισμό της επαναστατικής δράσης, για εξτρεμισμό των λέξεων, για εξάσκηση σε μια άποψη που είναι σκοτεινή για την ζωή. Αυτός ο χορός των διαφορών με πείθει για το πόσο δυνατές είναι οι αντιστάσεις στο να εγκαταλειφθούν τα «πολιτικά» είδωλα και τα «συναισθηματικά». Καθένας περνά την ζωή του όπως μπορεί και συνήθως ενεργεί απότομα όταν κάποιος άλλος θέλει να τον ξυπνήσει από τον δογματικό του ύπνο. Δεν υπάρχει όμως αμφιβολία πως ακριβώς απ' αυτήν την συμπεριφορά μπορεί να μετρηθεί η αποτελεσματικότητα του ψυχολογικού αντίκτυπου και το βάθος του ύπνου και εάν όχι αυτό ακριβώς, τουλάχιστον η γοητεία των ονείρων που αυτός ο ύπνος παράγει.

Alfredo M. Bonanno
«Από την εφημερίδα
Provocazione»

φράστηκε κιόλας μέσα από σχήματα του παρελθόντος όπως ΣΑΚΕ, ΚΚΕ (μ-λ)...ή νέα σχήματα όπως ΑΚΕΠ, ΕΑΜ, Λαϊκή Αντιπολίτευση...

Σ' αυτό το σημείο αξίζει ν' αντιγράψουμε από το βιβλίο «Η ψυχρή ιδεολογία» του Κώστα Παπαιωάννου, τον Πολωνό διανοητή Λέζεκ Κοζαλόφσκι: «εκατομμύρια άνθρωποι ανατράφηκαν στην κομμουνιστική φρασεολογία του σταλινισμού. Την έστρεψαν κατόπιν

κατά του σταλινισμού, όχι πιά τώρα ως φρασεολογία, αλλά ως απάτηση και διαμαρτυρία κατά των μεθόδων του. Η πρόσοψη του συστήματος αρχίζει κάποτε να ζει τη δική της ζωή κι εκτρέφει τα σπέρματά της εξολόθρευσής του. Αν το σύστημα, όντας πολύ δεμένο με την παράδοση, δεν είναι σε θέση να την απορρίψει, διατρέχει τον κίνδυνο να δει το απατηλό ένδυμα να γίνεται μια μέρα όμοιο με το χιτώνα της Διηάνειρας.(...) Το τελετουργικό της σταλινικής λατρείας εμπεριείχε συνεχώς τον κίνδυνο να δούμε κάποια στιγμή τους αφελείς πιστούς αποφασισμένους να μεταφέρουν τους ιερείς μπροστά στο κριτήριο της ίδιας τους της θεωρίας, να αντιπαραθέσουν τη δραστηριότητά τους με τις αρχές, παρμένες κατά γράμμα, αρχές που θα άρχιζαν τότε ένα έργο ιεροεξεταστικό και θα καταδίκαιαν αυτούς που, σ' όνομά τους, υπηρέτησαν ασεδή υπόθεση».

από σελ. 10

τος, που δεν δέχτηκαν ασυζητητί οποιαδήποτε μετατροπή των αρχών τους. Άλλοι φάνηκαν περισσότερο ελαστικοί, μέχρι που σήμερα εξαντλείται η αντοχή τους μπροστά στην «ανανεωτική» πρόταση κατάργησης σχημάτων και δεοντολογίας την οποία δεν μπορούν ν' απορνηθούν από ένα σημείο και μετά.

Η συντριπτική πλειοψηφία της ΚΝΕ που, στο πρόσφατο συνέδριο, τίθεται ενάντια στο «ανανεωτικό προσχέδιο», επιβεβαιώνει αυτή τη διαπίστωση. Όταν τόσα χρόνια, η «ατσάλινη σταθερότητα» και το «αδιαπέραστο οχυρό» του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και της ιδεολογίας που δίδαν νόημα και σημασία στην καθημερινή ζωή αυτών των ανθρώπων, παρουσιάζονται μέσα σε λίγους μήνες ένας εύθραυστος όγκος διαβαρότητας και παραλογισμού, τότε κλονίζεται και χάνει την ισχύ της η ση-

μασιοδότηση της οντότητάς τους και θαγίνουν μπροστά σ' ένα υπαρκτικό άγχος και αδιέξοδο.

Αυτοί όλοι λοιπόν, με το φόβο που σωρεύει πάνω τους αυτή η κατάσταση, είχαν κι έχουν δύο επιλογές: είτε φτάνοντας στα έσχατα όρια της νοητικής τους αποδιοργάνωσης κι αντοχής, ν' απομονωθούν, ή, να επιστρέψουν χωρίς ενδοιασμούς στους κόλπους του κατεστημένου παραδίδοντας και τα τελευταία αριστερά τους γνωρίσματα -όπως έκαναν και κάνουν τώρα πολλοί- είτε, μπροστά στην εγγενή τους αδυναμία για προσαρμογή στην πραγματικότητα της μετεξέλιξης του κόμματος, ν' αρνηθούν την κατάρρευση των μύθων και να διατηρήσουν την πίστη στο δόγμα που είναι ανίκανοι να το αντικαταστήσουν με οτιδήποτε, επιζητώντας εναγώνια, ίσως γι αυτό το λόγο, νέα κομματική στέγη. Για παράδειγμα, η ύπαρξη τέτοιων ψυχοπαθητικών συνδρόμων εκ-

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Η ιδιωτέυση στην Αρχαία Αθήνα περιφρονούνταν, καθώς θεωρούνταν το συνώνυμο της «βλακειάς» και επί Σόλωνα είχαν θεσμοθετηθεί μέτρα για το περιορισμό των «Ιδιωτών». Οι ανάγκες της κοινωνικής οργάνωσης της Πολιτείας, προϋπόθεταν τη συμμετοχή όλων των πολιτών (όσων είχαν το κυρίαρχο δικαίωμα να εκλέγουν και να εκλέγονται) στη ζωή της Πολιτείας και όποιος απέφευγε να εκπληρώσει τα δικαιώματά του, θεωρούνταν «άχρηστος». Αργότερα, έως το Μεσαίωνα, που επικράτησαν στρατοκρατικά και απολυταρχικά καθεστώτα βασιλιάδων, αυτοκρατόρων και φεουδαρχών, εκμηδενίστηκαν και ποδοπατήθηκαν οι αξίες της συμμετοχής του πολίτη στα κοινά. Οι αστικές επαναστάσεις επανέφεραν τα ατομικά δικαιώματα και τη συμμετοχή όλων των πολιτών στο προ-

μάτων ως διαχειριστών του συστήματος.

Η «αυτόνομη» δραστηριότητα θεμελιώνεται και νομιμοποιείται μόνο στο χώρο της καπιταλιστικής δραστηριότητας, ως «ιδιωτική πρωτοβουλία», που τελευταία αποτελεί το αδιαμφισβήτητο σημείο αναφοράς σ' Ανατολή και Δύση.

Η «ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΠΕΝΔΥΣΗ» αποτελεί τη νέα ΘΡΗΣΚΕΙΑ της κυριαρχίας και οι «ΙΔΙΩΤΕΣ ΕΠΕΝΔΥΤΕΣ» είναι οι νέοι λαϊκοί εκπρόσωποι. Οι Πιστοί, ως εργαζόμενοι που αποτελούν τη ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ για να παραχθεί το προϊόν των «ΙΔΙΩΤΩΝ ΘΕΩΝ» παρακολουθούν τα θαύματά τους. Οι σύγχρονοι «ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ», πολιτικοί, τεχνοκράτες, δημοσιογράφοι, επιστήμονες, εργάτοπατέρες και άλλοι προσπαθούν να πείσουν τους «πιστούς» για την εκπλήρωση των «ΘΕΙΚΩΝ ΙΔΙΩ-

το άλλοθι των αφεντικών για να πραγματοποιηθούν οι επενδύσεις των τραπεζικών συνταγματάρχων. Η αποκατάσταση της Δημοκρατίας και οι «δυσκολίες» της μεταπολίτευσης ήταν το άλλοθι για τον αυταρχισμό του καραμανλικού κράτους. Η «καμμένη γη» που παρέλαβε το ΠΑΣΟΚ και η εναρμόνισή του με τις κατευθύνσεις της ΕΟΚ, ήταν το πλαίσιο του τριτοκοσμικού αυταρχισμού που επιβλήθηκε στη κοινωνία. ΧΑΟΣ παρέλαβε ο Μητσοτάκης από το ΠΑΣΟΚ γι' αυτό πρέπει να πάρει «σκληρά» μέτρα για την «ανάρθωση της οικονομίας». Η συνταγή των διαχειριστών είναι η ίδια διαχρονικά.

Το «κράτος πρόνοιας» με την επέκτασή του στην οικονομία, την παραγωγή, την παιδεία, την Υγεία, αποτελούσε την ασφαλιστική δικλείδα της ενσωμάτωσης και της αφομοίωσης των κοινωνικών συγκρούσεων και αντεγκλίσεων. Οι νέες σχέσεις κυριαρχίας και η παγκόσμια αναδιάρθρωση του «κεφαλαίου», ανατρέπουν τις προηγούμενες συνθήκες εκμετάλλευσης και χειραγώγησης. Ετσι και εδώ σε συγχρονισμό με τις άλλες χώρες της ΕΟΚ, η παιδεία, η Υγεία, η Ασφάλιση και οι Κοινωνικές παροχές ιδιωτικοποιούνται. Νέοι τομείς προσφέρονται στα αφεντικά για να αναπτύξουν τα κέρδη τους. Το ξεπούλημα των κρατικών επιχειρήσεων θα είναι το πρώτο βήμα για να θησαυρίσουν οι «επενδυτές». Μια κοινωνία που είχε εθιστεί στην παρέμβαση του κράτους για να λύσει τα προβλήματά της, παρακολουθεί αποχαυνωμένη τις αλλαγές που έρχονται. Τα αφεντικά περιμένουν το ξεπούλημα των επιχειρήσεων, της υγείας, της παιδείας, των

τραπεζών, για να επεκτείνουν τα κέρδη τους. Αν θρουν τους εργαζόμενους υποταγμένους για να εξυπηρετήσουν τα σχέδιά τους, θα εφαρμόσουν με την τέταρτη βάρδια και την μερική απασχόληση το μοντέλο των άλλων χωρών της Δύσης.

Ο εκσυγχρονισμός για τον οποίο κόπονται όλοι οι διαχειριστές, δεξιοί και αριστεροί, απαιτεί το γκρέμισμα των κοινωνικών «κατακτήσεων», την άμβλυνση των ταξικών αντιθέσεων και την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Η κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού, που ήταν το αποκορύφωμα της «επιτυχίας» των εργατικών «κατακτήσεων», όπως διαλαλούσαν οι κόκκινοι διαχειριστές της εξουσίας, διευκολύνει τις νέες σχέσεις κυριαρχίας και εμφανίζει τις όποιες αντιτάσεις εκδηλώνονται ως σημεία ενός παρελθόντος που έχει οριστικά τελειώσει.

«Είμαστε εργάτες και όχι τρομοκράτες».

Κύριο χαρακτηριστικό της προηγούμενης περιόδου, ήταν η προσπάθεια των κρατικο-συνδικαλιστών να επιβάλουν την νοστορπία του Δημόσιου Υπάλληλου. Μια νοστορπία που κυριαρχεί σ' όλη την κοινωνία. Το όνειρο του κάθε μικροαστού είναι να πάρει μιά θέση στο Δημόσιο. Οι κυρίαρχες αξίες του ατομικισμού, της παραίτησης και του καταναλωτισμού επικράτησαν.

Οι εργαζόμενοι απαντούν:

Δεν είμαστε τρομοκράτες, είμαστε εργάτες.

Δεν είμαστε αναρχικοί, είμαστε οικογενειάρχες.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΚΑΤΑΚΕΡΜΑΤΙΣΜΟΣ

Η επιδρομή των αφεντικών διευκολύνεται από τον κοινωνικό κατακερματισμό. Η ανάπτυξη της μεσαίας τάξης, ο εύκολος πλουτισμός και ο καταναλωτισμός της συμπαρασύρουν και τους εργαζόμενους και τους αγρότες προς αυτή την κατεύθυνση. Σε μία χώρα με χιλιάδες περίπτερα και εκατοντάδες χιλιάδες μαγαζιά ευδοκούν εύκολα οι «ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ» ιδεολογίες. Ατομισμό, παθητικοποίηση, γενικευμένη άνοια, είναι οι αξίες ικανές να στηρίξουν την «ΙΔΙΩΤΙΚΗ» πρωτοβουλία. Η απουσία αντίστασης στα σχέδια της ε-

ξουσίας και η παγκόσμια ενοποίηση των διαχειριστών τους, δρομολογούν και νομιμοποιούν στις συνειδήσεις την απάθεια και τον ευνουχισμό της σκέψης. Το άτομο και η συλλογικότητα έχει παραιτηθεί στα σχέδια της Κυριαρχίας. Κατά πόσο, η σκέψη, η συνείδηση, η ελεύθερη δραστηριότητα, θα υπομείνει τον εναγκαλισμό της ασφυκτικής εμπορευματοποίησης και εκμετάλλευσης κάθε πτυχής της καθημερινής ζωής θα απαντηθεί από τον καθένα και την κοινωνία στην πράξη.

σκήνιο του «κοινωνικού γίγνεσθαι» και της ιστορίας.

Σήμερα η παγκόσμια κυριαρχία του καπιταλισμού προωθώντας τη «γενικευμένη ιδιωτέυση» ως κυρίαρχη αξία, επιβάλλει τον κοινωνικό κατακερματισμό, τον ατομισμό, τον ωφελιμισμό, την πολιτικοποίηση και τον εξοβελισμό της ανθρώπινης ατομικής δυνατότητας επέμβασης. Η εμπορευματοποίηση του συνόλου της ανθρώπινης δραστηριότητας αποτέλεσε το τάφο της συλλογικότητας, της κοινωνικότητας και της συμμετοχής του ατόμου στις κοινωνικές εξελίξεις.

Οι νέες σχέσεις κυριαρχίας της «κοινοβουλευτικής δημοκρατίας» ενίσχυσαν τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς σε τέτοιο σημείο που η συμμετοχή στα κοινωνικά δρώμενα να είναι έργο μόνο των επαγγελματιών πολιτικών και των εξουσιαστικών μηχανισμών των κοι-

ΤΙΚΩΝ» θαυμάτων.

Οι σημερινοί ΠΙΣΤΟΙ είναι καλά πληροφορημένοι για τα ΘΕΙΚΑ αφεντικά τους. Καθημερινά βομβαρδίζονται από τα κατορθώματά τους. Πόσο ανέβηκαν τα κέρδη τους, πόσο ανέβηκαν οι μετοχές τους, πόσο μεγάλη και πλούσια είναι η κατοικία τους, πόσο ακριβό είναι το αυτοκίνητο που χρησιμοποιούν.

Τα ΑΦΕΝΤΙΚΑ τους για να τους διασκεδάσουν και να τους ευχαριστήσουν φέρνουν καθημερινά μέσω της τηλεόρασης στο σπίτι του κάθε ΠΙΣΤΟΥ την έκταση του πλούτου του ΘΕΙΚΟΥ τους ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. Επίσης ξοδεύουν δισεκατομμύρια για να αγοράσουν ανθρώπινα ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ τα οποία στις σύγχρονες ΑΡΕΝΕΣ-ΓΗ-ΠΕΔΑ ικανοποιούν δισεκατομμύρια ΠΙΣΤΟΥΣ σ' όλο τον κόσμο.

ΚΡΑΤΟΣ «ΙΔΙΩΤΩΝ» ΚΑΙ Η ΑΠΑΘΗΣ ΤΟΥ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ» ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι διαχειριστές του κράτους πάντα εξυπηρετούσαν με τις αποφάσεις και την πολιτική τους, τα αφεντικά. Από τους ανόητους συνταγματάρχες μέχρι τους σημερινούς, όλοι προσπαθούσαν μέσα από τις «δυσκολίες» να «υπηρετήσουν» την «ανάπτυξη» και επεδίωκαν τις «ιδιωτικές επενδύσεις». Η επι-

δρομή της ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ σήμερα δεν είναι κάτι το καινούργιο, παρά μόνο ανταποκρίνεται στο νέο μοντέλο κυριαρχίας εναρμονισμένο με το παγκόσμιο ολοκληρωτικό και συγκεντρωτικό μοντέλο της «κοινοβουλευτικής δημοκρατίας».

Οι κίνδυνοι του κομμουνισμού ήταν

Όσοι φίλοι της Ένωσης Αναρχικών θέλουν να ενισχύσουν την προσπάθεια της μπορούν να στείλουν κείμενα, γράμματα, ειδήσεις ή οποιοδήποτε υλικό κρίνουν απαραίτητο στις πιο κάτω διευθύνσεις:

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΘΗΝΑΣ και εφημερίδα **ΑΝΑΡΧΙΑ**
 Τ.Θ 26050, ΑΘΗΝΑ 10022

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ και εφημερίδα **ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ**
 Σπάρτης 41 Θεσ/νίκη και
 Τ.Θ. 11251, 54110 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ Ι.Στάικου 52 και
 Τ.Θ 93 ΑΓΡΙΝΙΟ 26100

Επίσης στις πιο πάνω διευθύνσεις υπάρχουν προηγούμενα φύλλα, των εφημερίδων «ΑΝΑΡΧΙΑ» και «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» και εκεί μπορείτε να απευθυνθείτε για συνδρομές και οικονομική ενίσχυση.